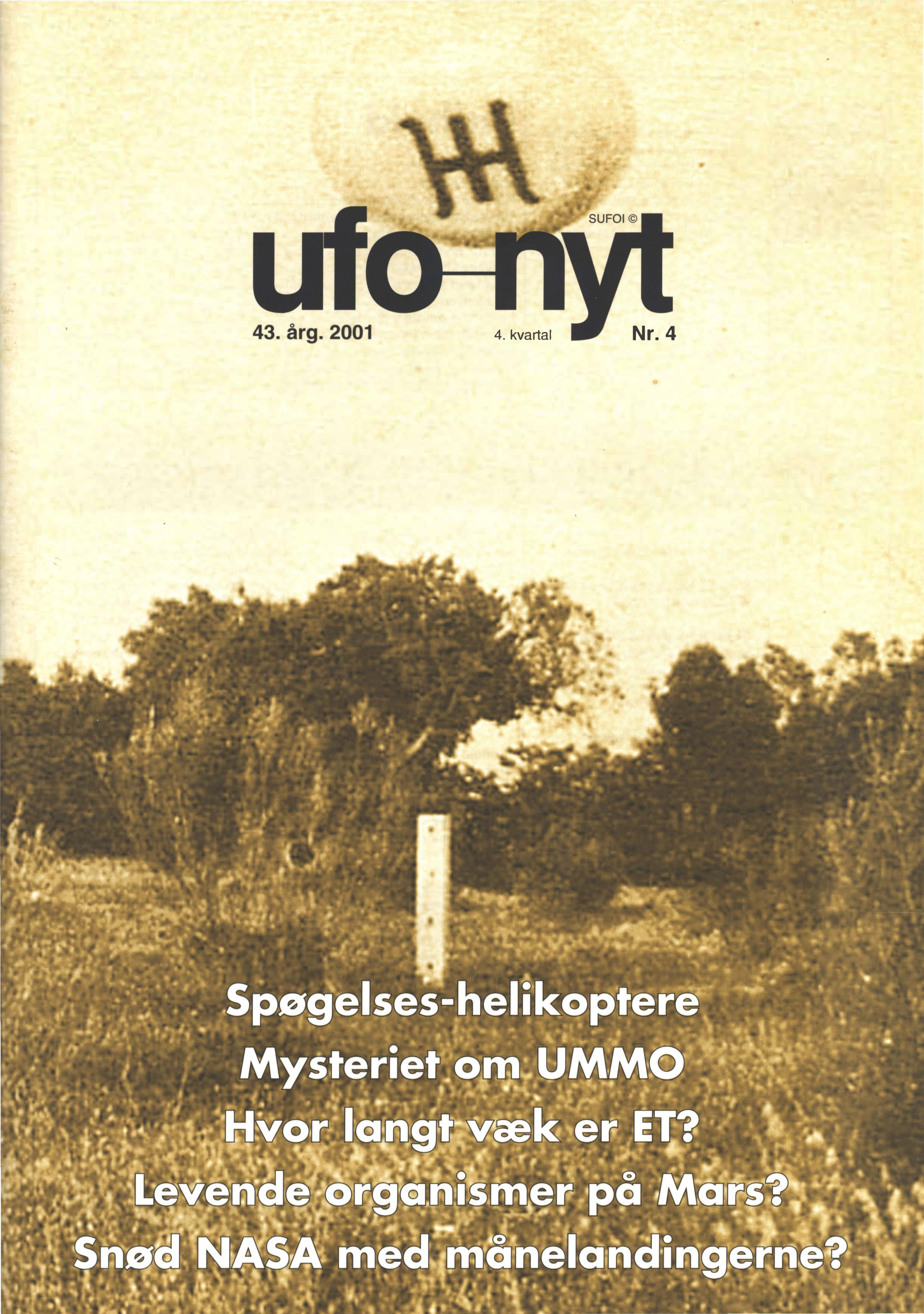
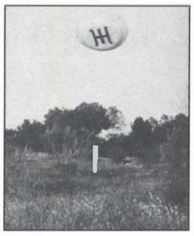
SUFOI ©

ufo-nyt

43. årg. 2001 4. kvartal Nr. 4

Spøgelses-helikoptere
Mysteriet om UMMO
Hvor langt væk er ET?
Levende organismer på Mars?
Snød NASA med månelandingerne?

Forsiden:
Klassisk billede af et ummitisk fartøj, hvor Ummo-logoet ses meget tydeligt. Billedet er taget over San José de Valderas den 1. juni 1967. Læs Bob Rickards artikel om UMMO mysteriet side 11.
(Foto: SUFOI Picture Library)

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 6, DK-2820 Gentofte
giro 9 11 77 25
Prøvenumre, information og observationer tlf. 70 20 11 22

Elektronisk post til SUFOI:
Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: *www.sufoi.dk*
E-mail: *info@sufoi.dk*

SUFOIs formål og ledelse:
Se side 3

Ansvarshavende redaktør:
Kim Møller Hansen, e-mail:
kim_moeller_hansen@gyldendal.dk

Redaktionel medarbejder:
Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Bo Møller Hansen, Dezsö Sternoczky og Hunt Emerson.

Produktion:
Tryk udført af: Glumsø Bogtrykkeri A/S - 57 64 60 85

Distribution:
Avispostkontoret, København V.

Annoncer:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Deadlines:
Den 2. januar for stof til nr. 1, som udkommer medio februar. Den 2. april for stof til nr. 2, som udkommer medio maj. Den 2. juli for stof til nr. 3, som udkommer medio august. Den 2. oktober for stof til nr. 4, som udkommer medio november.

Abonnement:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider.
Abonnementsprisen for 2002 er kr. 257,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 60,00 (i alt kr. 317,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande.
Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2002-2006 incl.) for kr. 1.285,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.585,00.

Adresseændringer:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv: Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ❍ Postboks 6 2820 Gentofte ❍ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ❍ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 6, 2820 Gentofte

Formål
1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.
3) Ved et ufofænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.
4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand
Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. E-mail: *kim_moeller_hansen@gyldendal.dk*

Områdeansvarlige

Rapportarbejde
Flemming Poulsen (SUFOI's Oplysning), Lufthavnsvej 144, Beldringe, 5270 Odense N. 65 95 40 77.

Udgivelser
Kim Møller Hansen

Informationsarbejde
Peter Nørgaard, Lysåvej 2, 8600 Silkeborg. 86 80 26 13.

Hjemmeside
Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.
Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 43 64 44 69.
Torben Birkeholm, Aadalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Jan Hansen (ekspedition), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.
Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.
Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.
Asle Nielsen (SUFOI's Oplysning), Asgaardsvej 1, 8700 Horsens. 40 72 11 17.
Bo Nielsen, Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 31 91.
Susanne Skovlund, Kærhøjgårdsvej 2, 3540 Lynge. 48 18 94 49.
Michael Storm (bogarkiv), Durup Allé 80, 2730 Herlev. 44 92 41 80.
Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Fra Satan til ufoer

AF KIM MØLLER HANSEN

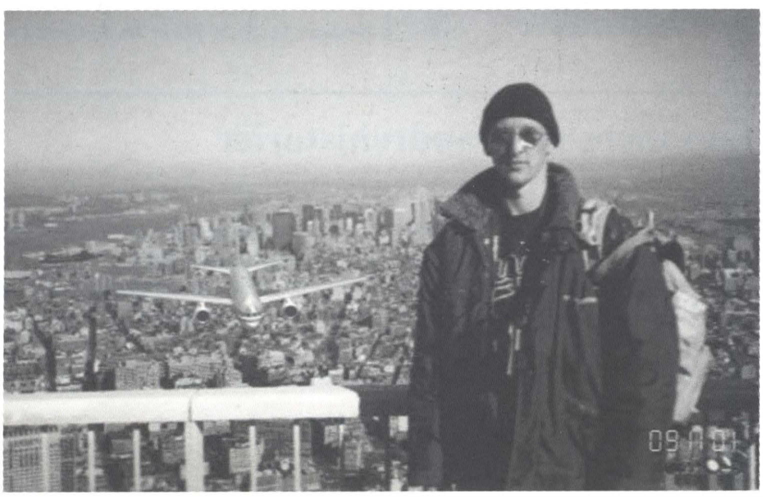
Få timer efter at USA blev ramt af landets hidtil værste terrorangreb den 11. september, kunne man på internettet se de første billeder af mystiske objekter omkring New Yorks World Trade Center. Var objekterne jagerfly, som skulle nedskyde de vildfarne passagerfly - men kom for sent? Var det missiler affyret mod flyene? Var det vragstykker? Ufoer?

Ufo, en lille sky eller en lysrefleks i kameraet?

I skrivende stund lider medierne af miltbrand-hysteri – og glemmer midt i "begejstringen" over at have en god historie, at der i løbet af et år er flere mennesker i Danmark, som får en farlig salmonellaforgiftning, end der på nuværende tidspunkt er dødeligt smittede miltbrandofre i hele verden. I det hele taget er det tiden for "gode" historier.

Har du hørt, at der er fundet et kamera i ruinerne fra World Trade Center, og at et af billederne viser en turist på udsigtsdækket, mens det kaprede fly kommer imod kameraet?

Mange ting er galt med dette foto. Hvorfor har den unge mand så meget tøj på, når den 11. september var en varm sensommerdag? Flyet er et Boing 757, og flyet, som ramte Nordtårnet (WTC1), var et Boing 769. WTC1 har i øvrigt ikke noget udsigtsdæk, og udsigtsdækket på WTC2 åbner normalt først kl. 9.30 – og flyet ramte kl. 8.49.

Har du hørt...?

Flyet på det omdiskuterede turistfoto stammer oprindeligt fra hjemmesiden www.airliners.net og er taget af Jonathan Derden.

Som barn har mange sikkert ligget på ryggen, kigget op mod himlen og set drømmebilleder i skyerne. Mange gør det endnu. Nogle mener, at røgen fra World Trade Center formede Djævelens ansigt. Andre kan se Guds.

Har du hørt, at en brandmand reddede livet ved at surfe på vragrester ned ad den sammenstyrtende bygning fra 82. etage?

Har du hørt, at Nostradamus forudsagde terrorangrebet?

Har du hørt, at man i røgen fra World Trade Center så Djævelens ansigt, eller var det Osama bin Ladens?

Disse historier – som man kan læse på internettet eller høre af en ven til en ven, som vist nok har hørt det fra en bekendt - er vandrehistorier, en moderne udgave af fortidens sagn.

Vi fortæller alle sammen vandrehistorier. Deres formål er at forklare (fx hvorfor en bil tilbydes til spotpris), belære (fx at en hastighedsradar ikke er et varmeapparat), eksemplificere (fx de alvorlige følger af et edderkoppebid) og advare (fx imod moderne trafik, rejser til fremmede lande, narkotika og opfindsomme tyve).

Vandrehistorierne er ikke nødvendigvis løgnehistorier, men omhandler begivenheder som jo i visse tilfælde godt kunne være foregået.

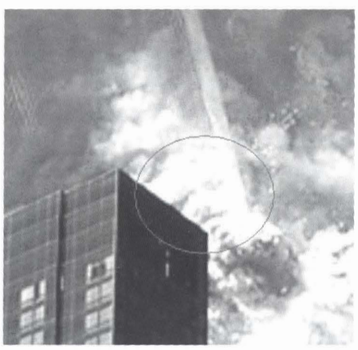
Men hvorfor blomstrer disse fortællinger ekstra meget lige nu efter 11. september?

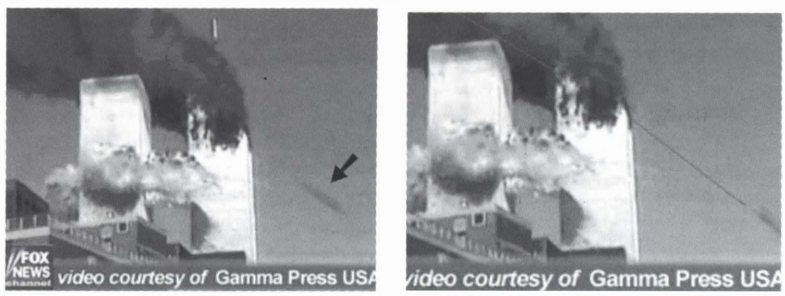
Barbara Mikkelson, som et ekspert i vandrehistorier, siger.

"Vi oplever ofte efter en katastrofe, at der opstår alle mulige skrøner. De kan være udtryk for, at de efterladte forsøger at finde håb, at omverdenen forsøger at skabe mening ud af det meningsløse, og de kan være udtryk for den moral eller frygt, som findes i samfundet."

Vi har her samlet et lille udpluk af de fotos, som cirkulerer på internettet, med håb om, at de kan mane til eftertanke og sund fornuft. ❑

Et videoklip på internettet lagt ud af Fox News Channel viser et objekt, som passerer tæt forbi World Trade Center, netop som det andet fly rammer bygningen.

Læs mere om vandrehistorier

Bøger:
Robert Zola Christensen: *Havestolspiloten. Vandrehistorier om det bizarre, det makabre og det saftige*, 2001.
Robert Zola Christensen: *Det døde barn i hoppegyngen*, 1998
Bengt af Klintberg: *Rotten i pizzaen. 100 af hverdagens vandrehistorier*, 1997
Rolf Wilhelm Brednich: *Pudlen i mikroovnen og andre mærkværdige historier fra det virkelige liv*, 1990

Internettet:
www.urbanlegends.com
www.snopes.com
www.csicop.org/hoaxwatch/

Månen tur-retur

Der er knyttet mange sagn, myter og mysterier til vores gode, gamle Måne. Senest mandag den 10. september kunne man i DR1's nyhedsmagasin "19 direkte" igen høre om én af de mere kontroversielle ideer. Spøgelset er en sammensværgelsesteori – konspirationsteori - der hævder, at der aldrig har været mennesker på Månen, men at NASA iscenesatte månelandingerne i et filmstudie, hvorved man skabte århundredets største fupnummer.

AF MICHAEL LINDEN-VØRNLE

"Har der været mennesker på Månen?". Det kan virke lidt pudsigt, at man overhovedet skal forholde sig til dette spørgsmål, men med jævne mellemrum dukker påstanden op, at hverken Neil Armstrong eller hans 11 kolleger nogensinde har sat deres fod på Månen. Det er en konspirationsteori af den grimme slags, fordi den har et bjerg af "bevismateriale", der underbygger påstanden.

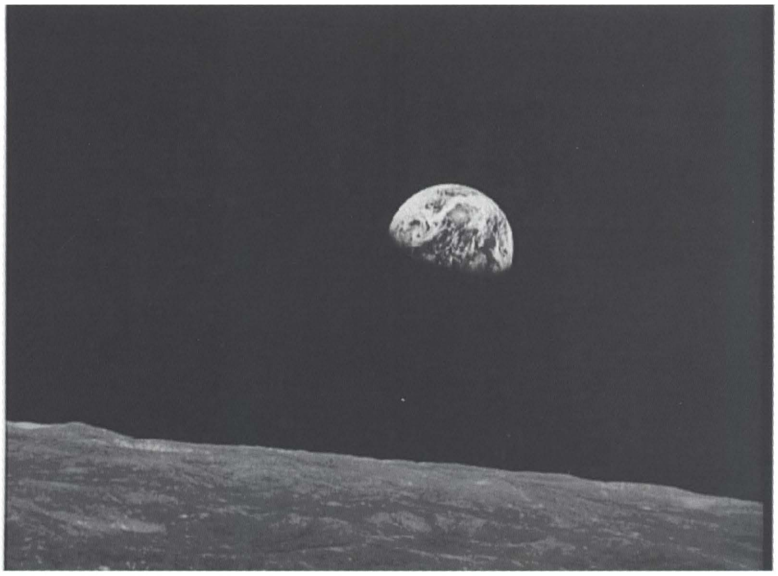
Som udgangspunkt er argumentet, at NASA i 1960'erne og 70'erne teknisk set ikke var i stand til at landsætte mennesker på Månen. Tvunget af det enorme politiske pres skabt af den kolde krig måtte man imidlertid skabe en illusion, der kunne overbevise verden i almindelighed og Sovjetunionen i særdeleshed om, at Uncle Sam var kommet først til Månen.

USA havde lidt adskillige nederlag til Sovjetunionen i rumkapløbet, der dengang blev opfattet som en prestigetung magtdemonstration på linie med den militære oprustning.

USSR havde opsendt den første satellit - Sputnik 1 - og havde bragt både den første hund, den første mand og den første kvinde i kredsløb om Jorden. Månen var den ultimative udfordring. Den af stormagterne, der først kunne lade én af sine borgere plante sit moderlands flag på Månens overflade, ville såvel teknologisk som bevidsthedsmæssigt stå meget stærkt over for modstanderen.

I den berømte tale fra Rice University den 12. september 1962 forpligtede præsident John F. Kennedy amerikanerne i NASA's skikkelse til at sende en mand til Månen og få ham tilbage til Jorden i god behold. Og dette vel at mærke inden udgangen af 1960'erne.

Det lykkedes for NASA at gennemføre dette utrolige forehavende under projektnavnet Apollo, men det kostede dyrt - såvel i dollars som i overført betydning. Da Apollo-projektet i 1966 budgetmæssigt var på sit højeste, modtog NASA ikke mindre end 7,4 mia. dollars om året. På den menneskelige side kostede Apollo-projektet både menneskeliv (Apollo 1's besætning) og andre ofre som fx opløste familier og ødelagte karrierer.

Jorden står op over Månen. Det er billeder som dette fra Apollo 8, der har vist os, at vores planet er en lille blå oase i det umådelige, mørke og kolde verdensrum.
(Foto: NASA)

Konspirationsteoretikerne fastholder imidlertid, at Kennedys ord fra hin septemberdag i 1962 aldrig gik i opfyldelse. Påstanden om dette "månefupnummer" dukker som nævnt op fra tid til anden - typisk med USA som udgangspunkt, hvorefter det breder sig som ringe i vandet til resten af verden. Senest er ideen blevet præsenteret i et tv-program, der blev vist i USA den 15. februar i år og genudsendt den 19. marts af selskabet "Fox Television", der står bag serier som X-Files (Strengt fortroligt), og som i 1995 også viste den stærkt omdiskuterede obduktionsvideo.

Programmets vært var da også Mitch Pileggi, der er kendt fra X-Files serien som den kritiske og nøgterne FBI vicedirektør Walter Skinner. Programmet har endnu ikke været vist i dansk tv, men den 1. april pumpede den svenske Kanal 5 udsendelsen ud i den skandinaviske æter. Trods datoen er der ingen tvivl om, at hovedkræfterne bag programmet - konspirationsteoretikeren Bill Kaysing og fotografen David Percy - har givet ny næring til en gammel myte - i en produktion, hvor deres argumenter fik lov til at stå stort set uimodsagte.

I Danmark var der sporadiske reaktioner på denne seneste inkarnation af ideen. Der blev lavet et radioindslag på P1, skrevet et par avisartikler, og senest blev synspunktet som nævnt fremført i nyhedsmagasinet "19 direkte" på DR1 mandag den 10. september.

Masser af "beviser"

Konspirationsteorier er typisk underbygget af meget tvivlsomme vidnesbyrd enten fra marginalt troværdige øjenvidner eller "officielle" dokumenter, hvis autenticitet ikke kan bekræftes. På netop dette område adskiller teorien om månefupnummeret sig i høj grad. Her findes en sand velsignelse af officielt anerkendt dokumentation, der under-

Sammensværgelses-teorier

bygger ideen om, at mennesket aldrig har sat fod på Månen. NASA har nemlig selv leveret alle beviserne i form af det utal af billeder og filmklip, der "angiveligt" stammer fra Månen.

Konspirationsteoretikerne har efterhånden produceret en ganske lang liste over forskellige "fejl" i billeder, film og tekniske beskrivelser, der skulle bevise, at astronauter ikke har plantet Stars and Stripes på Månen.

Umiddelbart kan argumenterne virke meget fornuftige – især når de bliver præsenteret på en overvældende og stort set uimodsagt måde som i Fox TV's program. Ser man imidlertid listen efter i sømmene, viser det sig hurtigt, at argumenterne udspringer af en udtalt mangel på indsigt i og forståelse for grundlæggende fysik og rumfartsteknik.

I det følgende vil de væsentligste argumenter for månefupnummeret blive gennemgået for at se, om de virkelig kan bruges som belæg for at sige, at mennesket aldrig har været på Månen.

Aldrin på vej ned på måneoverfladen under den første månelanding - Apollo 11. Selv om Aldrin er i skyggen, er han badet i et diffust lys. Dette lys er sollys reflekteret fra den omgivende måneoverflade og fra Jorden. (Foto: NASA)

Ingen stjerner på billeder fra Månen

Konspirationsteoretikerne fremhæver, at man ikke kan se nogen stjerner på billederne fra Månen. Dette kan måske umiddelbart virke forkert, men det kræver ikke nogen videre dyb indsigt i helt almindelig fototeknik for at indse, at dette er helt naturligt.

På Månen er der ingen atmosfære – eller rettere en meget, meget tynd og flygtig atmosfære. Uden atmosfære bliver Solens lys ikke spredt, som det er tilfældet her på Jorden. Selv om dagen er himlen således aldrig blå, og man burde kunne se stjernerne. Når astronauterne fotograferede landskabet eller hinanden, var det imidlertid objekter direkte oplyst af Solen, der skulle foreviges. For ikke at overbelyse motiverne måtte man blænde ned, således at de meget svagere stjerner ikke kom med på billederne.

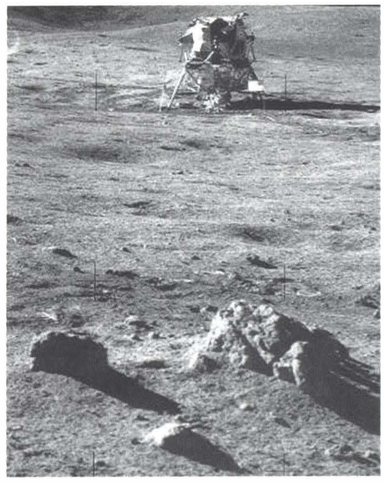
Man kan nemt selv lave eksperimentet uden dog at skulle rejse helt til Månen. De fleste videokameraer i dag er så følsomme, at de kan registrere lyset fra i hvert fald de klareste stjerner. Går man udenfor en klar nat og stiller sig et sted, hvor man kan optage himlen uden at blive generet af lyskilder som fx udendørsbelysning og gadelygter, kommer der sikkert flere stjerner i kassen. Tænder man imidlertid en kraftig projektør, vil omgivelserne fremstå tydeligt, mens stjernerne ikke længere bliver registreret. Det er samme fænomen, der gør, at man ikke ser stjerner på billederne fra Månen.

Skygger og baggrunde

Et andet aspekt ved billederne fra Månen, der er blevet fremhævet som argument for, at alle månelandingerne er iscenesatte, er mystiske forhold omkring skygger og baggrunde på billederne.

Konspirationsteoretikerne fremhæver, at skyggerne på billederne ikke er helt sorte. De siger, at med Solen som eneste lyskilde og med det totale fravær af atmosfære til at sprede lyset burde alle objekter i skyggen være helt sorte. I stedet ser man, at objekter i skyggen synes oplyst af et diffust lys, der tyder på reflekteret lys – et lys som konspirationsteoretikerne siger kommer fra projektører i det studio, hvor månelandingerne er optaget.

Det er faktisk rigtigt, at objekterne i skyggen var oplyst af andre lyskilder end det direkte lys fra Solen. Der var imidlertid ikke tale om projektører i et filmstudie, men derimod om sollys der blev reflekteret fra måneoverfladen, idet Månens overflade i gennemsnit kaster 11% af sollyset tilbage. Desuden kunne astronauterne hele tiden se Jorden på himlen, idet alle seks Apollo-missioner landede på Månens forside, der altid vender mod Jorden. På alle missioner var Jorden set fra Månen mindst 50% belyst af Solen. Da Jorden set fra Månen arealmæssigt er ca. 15 gange større end

Billede fra Apollo 14 missionen. Skyggerne er ikke parallelle pga. perspektivet i billedet. Effekten af "ikke-parallelitet" forstærkes af, at skyggerne fra stenene i forgrunden falder på en skråning, der hælder nedad. (Foto: NASA)

Månen set fra Jorden, og Jorden desuden reflekterer Solens lys 3-5 gange bedre end Månen, var der altid en lyskilde på himlen, der var mellem 20 og 80 gange så klar som fuldmånen. Selv om det måske lyder af meget, så er lysstyrken af det reflekterede sollys fra måneoverfladen stadig betydeligt kraftigere end "jordskinnet".

Under alle omstændigheder er det altså ikke spor mystisk, at alle objekter i skyggen ser ud til at være badet i et blødt og diffust skær af reflekteret lys - det er nemlig præcis, hvad de var.

Konspirationsteoretikerne har også bemærket, at skygger kastet fra forskellige objekter i billederne ikke er parallelle. Dette er også blevet brugt som argument for, at der er mere end én lyskilde, der oplyser landskabet.

Som udgangspunkt kan man sige, at hvis mere end én lyskilde – fx flere projektører – med omtrent samme lysstyrke oplyste landskabet, ville det ikke resultere i skygger, der ikke er parallelle, men derimod flere skygger fra det samme objekt. Er de sekundære lyskilder svagere end den primære, vil de ikke kunne ses på billedet. Dette er faktisk tilfældet, idet skyggerne forårsaget af det reflekterede sollys fra Jorden ikke ses.

Grunden til, at skyggerne på billederne ikke er parallelle, er ganske enkelt, at der er tale om et tredimensionalt landskab, der gengives på et todimensionalt billede. Denne

situation skaber forvrængninger i perspektivet, der gør, at skygger fra fjerne objekter ser ud til at falde i en anden retning end skygger fra objekter i forgrunden. Denne effekt kan blive forstærket, hvis skygger falder på overflader med forskellig hældning - noget der hyppigt forekommer på den ujævne måneoverflade.

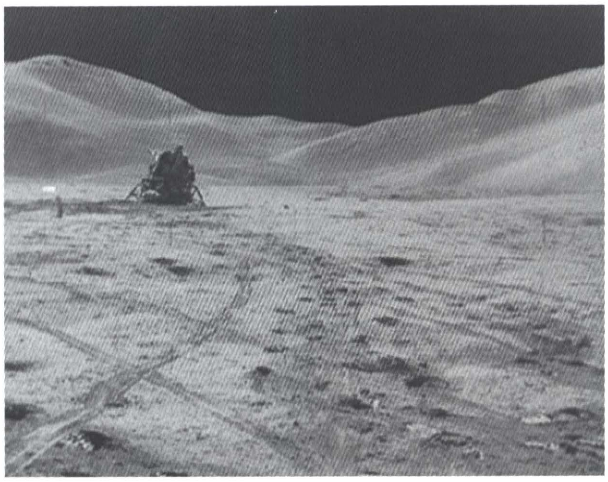
Man kan let overbevise sig selv om realiteten i dette fænomen ved at gå udenfor på en klar dag, hvor Solen står lavt over horisonten. Man vil umiddelbart kunne se, at skygger fra nære og fjerne objekter ikke er parallelle.

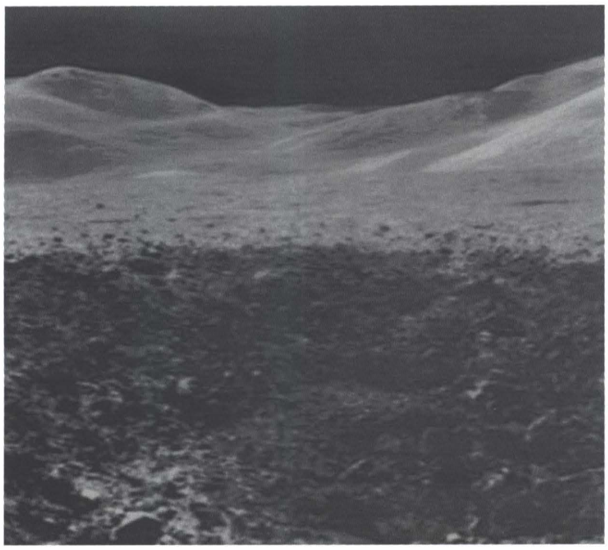
Ud over skyggerne fremføres problemer med identiske baggrunde som et argument for at billederne er produceret i et studie.

Konspirationsteoretikerne hævder at have fundet billeder fra bl.a. Apollo 15 missionen, hvor man på det ene billede ser månemodulet med bjerge i baggrunden. På et andet billede ser man tilsyneladende nøjagtigt de samme bjerge, men uden månemodulet. Forklaringen skulle være, at NASA har brugt samme kunstige baggrund til to forskellige billeder.

Hér har konspirationsteoretikerne faktisk ret - bortset fra den detalje, at baggrunden ikke er kunstig. Der er tale om de samme bjerge - Apennine Front og Mount Hadley Delta - blot fotograferet fra to forskellige positioner adskilt med nogle få hundrede meter. Fordi bjergene befinder sig i en betydeligt større afstand fra den fotograferende astronaut, ser de ikke ud til at ændre sig, men et nøje eftersyn vil faktisk afsløre, at fotografen har flyttet sig.

Fraværet af atmosfære på Månen er i øvrigt med til at forstærke fornemmelsen af en kunstig baggrund. Hér på Jorden vil atmosfæren bevirke, at fjerne objekter - som fx en bjergkæde - vil være indhyllet i en blåhvid dis. Denne effekt hjælper os, når vi skal bedømme afstande og dermed også størrelser. På Månen findes denne effekt ikke, og man får ingen "hjælp" til at vurdere, om en sten er én meter i diameter og ligger 100 meter væk, eller om den er 100 meter i diameter og ligger i en afstand på 10 kilometer. Fordi man ubevidst anvender de samme afstandskriterier på billeder fra Månen som fra Jorden, vil man fristes til at tro, at Apennine Front og Mount Hadley Delta bjergene ligger tættere på, end de i virkeligheden gør - simpelthen fordi de ikke er indhyllet i "afstandsdis".

Identiske baggrunde? Billederne viser Apennine Front og Mount Hadley Delta bjergene optaget fra to forskellige positioner adskilt med nogle få hundrede meter. På det ene billede ses månemodulet i forgrunden, mens det befinder sig uden for synsfeltet i det andet. Betragter man billederne nøje, vil man kunne se, at der er forskelle i baggrunden, der viser, at billederne er optaget fra forskellige positioner. (Fotos: NASA)

Andre "billedfejl"

Der er stadig flere punkter på listen over "billedfejl", der skulle støtte konspirationsteoretikernes sag. På alle billederne fra Månen ser man små, sorte trådkors, der anvendes som referencepunkter ved opmåling på billederne. De små kors var fast monterede i kameraerne og er derfor altid forgrund for de objekter, der blev fotograferet. På visse billeder har konspirationsteoretikerne imidlertid opdaget, at korsene eller dele af kors ser ud til at ligge bagved de objekter, der er blevet fotograferet. Selv om det kan virke som et godt argument for, at billederne er blevet manipuleret, er der dog også hér en simpel fototeknisk forklaring.

På de billeder, hvor trådkorsene ligger i baggrunden, er det altid bag ved objekter, der er kraftigt oplyst af Solen. Den simple forklaring er, at det kraftige reflekterede sollys er i stand til at drukne skyggen fra det tynde trådkors. Trådkorset er altså stadig foran objektet, men ses ikke pga. det blændende lys. Også denne effekt kan forholdsvis nemt efterprøves derhjemme.

Vind på Månen?!

Når der ikke er nogen atmosfære på Månen, kan der heller ikke være nogen vind, da vind jo er en mere eller mindre ordnet bevægelse af atmosfærens bestanddele. Med dette i baghovedet har konspirationsteoretikerne fremhævet, at det amerikanske flag, som astronauterne plantede på Månen, på et filmklip og på visse fotografier ser ud til at blafre i vinden.

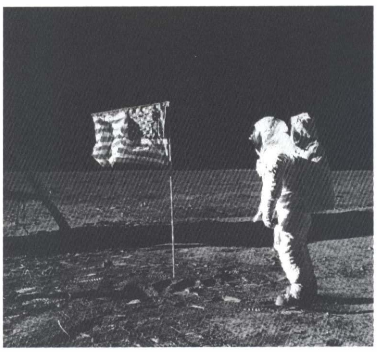
Filmklippet er imidlertid optaget, mens astronauten var ved at plante flaget på Månen. Han står derfor og vrider og drejer flagstangen for at få den til at stå fast. Det er derfor ikke så underligt, at flaget blafrer. Havde der blæst en vind, der kunne få flaget til at bevæge sig så meget, som det gør, ville denne vind uden

Sammensværgelses-teorier

tvivl også have påvirket det fine månestøv, men støvet viser ikke det mindste tegn på påvirkning.

På fotografierne ser man naturligvis ikke bevægelsen direkte, men flaget ser ud til at have folder, der ligner et øjebliksbillede af et flag, der blafrer i vinden. Netop fordi det ikke blæser på Månen, blev flaget sat op ved at lade det hænge fra en vandret stang, der blev foldet ud fra den lodrette flagstang. På Apollo 11 missionen lykkedes det ikke at folde den vandrette stang helt ud. Resultatet var en fold i flaget, der gav det subjektive indtryk, at flaget blafrede i vinden. Det siges, at astronauterne på de efterfølgende missioner med vilje undlod at folde den vandrette stang helt ud, idet de gerne ville have flaget til at se ud, som om det blafrede!

Endelig kan man sige, at hvis billederne er det rene fup, og hvis flaget blafrede på grund af en trækvind i studiet, så skulle man vel formode, at de berørte optagelser var blevet gjort om. Med et fupnummer af de dimensioner er det vel ikke for meget forlangt?

Et blafrende flag i lufttomt rum? Apollo 11 astronauten, Aldrin, har ikke foldet den horisontale stang helt ud, der skal holde flaget udspilet. Resultatet er en fold, der giver det indtryk, at flaget blafrer. (Foto: NASA)

Månelanderens raketmotor

I den mere rumfartstekniske skuffe har der fra konspirationsteoretikernes side været bragt flere argumenter på banen, der har med effekterne af månemodulets raketmotor at gøre. De hævder bl.a., at motoren skulle have frembragt et stort krater under månemodulet, samt at alt støvet i de nærmeste omgivelser skulle være blevet blæst væk, så fx Neil Armstrong ikke havde noget støv til at afsætte sit berømte fodaftryk i. Meget af dette støv skulle være blevet hvirvlet op på månemodulets landingsstel, hvilket ikke ses på billederne af månemodulet.

Forklaringen på disse tre relaterede problemer indeholder flere elementer. For det første kørte raketmotoren kun på ca. 30% af maksimal kraft under den afsluttende del af landingen, og for det andet blev motorens trykkraft spredt ud over et forholdsvis stort areal, så måneoverfladen ikke blev udsat for en voldsom trykpåvirkning. Endelig var motoren designet til at slå fra nogle få meter over måneoverfladen, så månemodulet faldt frit de sidste meter. Det skal dog retfærdigvis nævnes, at Armstrong og Aldrin på Apollo 11 missionen først slog motoren fra efter de var landet.

Det forhold, at der ikke er nogen atmosfære på Månen, har også i denne sammenhæng en stor betydning for forklaringen. I forhold til selve udstødningen fra raketmotoren betyder fraværet af en atmosfære, at udstødningsgasserne fra motoren hurtigt spredes, så det tryk, der udøves på måneoverfladen, yderligere reduceres.

I forhold til støvet betyder det lufttomme rum, at støvet ikke hvirvles op på samme måde som her på Jorden. Kun det støv, der direkte rammes af udstødningsgasser fra raketmotoren, flyttes. Da raketmotoren - som nævnt herover - ikke udøvede et betydeligt tryk på måneoverfladen, er det beskedent, hvor meget støv der er blevet flyttet væk fra området umiddelbart under månemodulet.

Månemodulets raketmotor skabte således ikke noget krater, og den blæste heller ikke alt støvet væk fra omgivelserne. Faktisk har motoren i bedste fald kun gjort støvlaget omkring modulet lidt tykkere, og der er ikke blevet hvirvlet støv op, der kunne lægge sig på landingsstellet.

En anden detalje i forhold til raketmotorer handler om motoren i månemodulets opstigningstrin. På filmklip, der viser astronauternes afrejse fra Månen, ser man ingen udstødningsflamme fra raketmotoren i opstigningstrinnet. Dette bør dog ikke give anledning til søvnløse nætter, idet det brændstof, der blev anvendt i denne motor (hydrazin og dinitrogen tetroxid som iltningsmiddel), slet ikke producerer en flamme, der er synlig!

Andre tekniske problemer og dræbende stråling

Lidt i samme boldgade har konspirationsteoretikerne argumenteret for, at månemodulet under flyvning ville komme ud af balance, når astronauterne flytter rundt i kabinen og dermed flytter fartøjets massemidtpunkt. Denne konklusion er faktisk korrekt, men månemodulet var udstyret med et styresystem, der automatisk korrigerede for forskydninger af rumskibets massemidtpunkt. I praksis blev denne korrektion udført ved at lave små justeringer af retningen af raketmotorens dyse.

Et meget vægtigt argument for månelandingernes umulighed er ifølge konspirationsteoretikerne de strålingsbælter, der findes i rummet omkring Jorden - de såkaldte van Allen bælter. I disse bælter findes energirige, elektrisk ladede partikler, der er fanget i Jordens magnetfelt. Disse partikler skulle have givet astronauterne en alvorlig strålingssyge, der i yderste konsekvens havde kostet dem livet.

Konklusionen er i princippet rigtig, men Apollo rumskibene passerede van Allen bælterne på mindre end en time, hvilket er så kort et tidsrum, at astronauterne ikke kunne få en strålingsdosis, der var bare tilnærmelsesvis stor nok til at gøre dem syge. Der kan ikke herske tvivl om, at de har modtaget en dosis - især astronauter som Jim Lovell som har været af sted flere gange - men det er uklart, om denne påvirkning vil have konsekvenser for astronauterne som fx øget risiko for kræft.

Groteske konklusioner

Når man gør regnskabet op, har konspirationsteoretikerne således efter alt at dømme ingen punkter på deres lange liste over argumenter, der kan holde til et nærmere eftersyn. Da der jo er tale om en konspirationsteori, spiller kendsgerningerne imidlertid ingen stor rolle, idet såvel ophavsmændene som tilhængerne af en sådan teori som regel drager konklusionen først og derefter søger efter argumenter for dens rigtighed.

Når man som kritiker tilbageviser selv åbenlyst forkerte påstande, er man enten naiv medløber eller en del af konspirationen. Teorien bliver således en selvopfyldende profeti, der er vanskelig - ja måske endda umulig - at komme til livs.

Såvel de videnskabelige som tekniske landvindinger, der kom ud af Apollo-projektet, har altid været og vil fortsat være til gavn for alle - uanset om man tror på månelandingerne eller ej. Således kan det være behageligt omkostningsfrit at have kontroversielle synspunkter. ❑

Kilder:
www.bad astronomy.com (samt links fra denne side)
spaceflight. nasa.gov
T. A. Heppenheimer: *Countdown: A History of Space Flight*, John Wiley & Sons 1997.
Paul D. Spudis: *The Once and Future Moon*, Smithsonian Institution Press 1996.

Kinesere ser mystiske objekter

Fattige landmænd i Beijings golde bjerge så det: Et objekt med farvede lys krydse himlen. Nogle siger, at det var en ufo. De står ikke alene. Mennesker i 12 andre kinesiske byer har fortalt om mulige ufoobservationer. Ufoforskerne havde desværre travlt med at undersøge en påstået ufo-bortførelse i Beijing.

Her i begyndelsen af det nye årtusinde er Kina oppe på mærkerne med beretninger om observationer af ikke-jordiske besøgende. Disse observationer blev behandlet med en uventet seriøsitet i et land, der er underlagt et strengt kommunistisk styre.

I Kina udkommer et magasin med et oplag på 400.000 hver anden måned. Det er helliget ufoforskning. De konservative statsmedier bringer ufoobservationer. Ufotilhængere får støtte af fremtrædende videnskabsmænd, og deres forbindelse til det hemmelighedsfulde militær giver deres arbejde et videnskabeligt og respektabelt skær.

"Nogle af observationerne er virkelige, nogle er falske og andre meget uklare," fortæller Shen Shituan, raketforsker, formand for Beijing Rumforsknings Universitet og æresdirektør for China UFO Research Association. "Det er værd at undersøge alle disse fænomener."

Ufoforskningen vil gavne forskningen med at finde nye former for højhastighedsrejser, ubegrænsede energikilder og hurtigt voksende afgrøder, påstår Sun Shili, leder af den regeringsgodkendte UFO Research Association (50.000 medlemmer).

I tusinder af år har kineserne stirret mod himlen for at se efter varsler om ændringer på Jorden. Mens Kina er på vej gennem det første årtusinde med den vestlige gregorianske kalender, har den traditionelle månekalender bebudet, at Dragens år er et år med store ændringer.

"Alle former for årtusindeskiftefrygt og angst passer fint ind i den kinesiske kosmologi — og med Hollywood propagandaen, som alle lapper i sig," mener Geremie Barme, kinesisk kulturvogter ved Australia National University.

I Pusalu, et område med udpinte majs- og bønnemarker ca. 50 km fra Beijing, tror beboerne, at kosmiske kræfter var på spil den 11. december 2000. De fortæller, at et objekt på størrelse med et menneske og med et flimrende gyldent lys langsomt fløj op mod himlen fra de nærliggende golde bjerge.

"Det var så smukt, nærmest gult," fortæller Wang Cunqiao. "Det var som om, nogen fløj op i himlen."

Hvad "det" var, taler man stadig om. Mange af landsbyens indbyggere er brændende buddhister. Men de lokale ledere forsøger at nedtone de religiøse overtoner af frygt for, at regeringens censur vil ødelægge planerne om at lokke turister til Pusalu.

"Nogle siger, at det var udløst af et jordskælv. Andre siger, at det var en ufo. Der er også nogen, der mener, at det var Buddhas lys. Jeg fortæller alle, at de skal kalde det et lykkevarslende tegn," oplyser Chen Jianwen, landsbysekretær for det officielt ateistiske, kommunistiske parti.

Statsmedierne ignorerede de religiøse fortolkninger og betegnede fænomenerne i Pusalu, Beijing, Shanghai og 10 andre kinesiske byer i december 2000 som mulige ufoer. Ufoforskerne har stort set afvist, at observationerne var kondensstriber fra fly set i den lavtstående sol.

"Hvis ikke militæret undersøger sagen, er det fordi, de ved, at det ikke var en ufo. De afprøvede sandsynligvis et nyt fly," mener Chen Yanchun, leder af et shippingfirma, som støtter China UFO Research Resource Center.

China UFO Research Resource Center, som holder til i en snusket treværelses lejlighed i en boligblok i Beijing, er en slags kinesisk X-Files: 140 bokse af leksikon størrelse indeholder falmede avisklip og observationsrapporter. Samlingen indeholder blandt andet beretninger om, at militæret sendte fly på vingerne i 1998 i et mislykket forsøg på at forfølge en ufo.

Chen oplyster, at centret modtog indberetninger om 500 ufoer i 1999, men efter en nærmere undersøgelse var der kun omkring 200 uforapporter tilbage. Han undersøger i øjeblikket en arbejders påstand om, at aliens trængte ind i hans hjem i Beijing i begyndelsen af december og tog ham, hans kone og barn med til et sted 260 km mod øst og tilbage igen på få timer.

"Stigningen i antallet af indrapporterede flyvende tallerkner er naturlig," mener Chen, tidligere forsker ved luftfartsministeriet med en Ph.D. i aerodynamik. Han anfører, at flere og flere rumfartøjer og radiosignaler fra Jorden trænger længere og længere ud i rummet.

Sun har en anden teori: Han tror, at aliens måske finder Kina attraktiv af samme grund som udenlandske investorer og turister.

"Det er højst sandsynligt, at en relativ hurtig udvikling tiltrækker de flyvende tallerkners udforskning af Kina, og her i Kina er udviklingen gået hurtigt," mener han. "Det er almindelig kendt, at der fra højt udviklede områder som USA indkommer mange observationsberetninger." ❑

Kilde:
Associated Press (omskrevet)

En cyklist passerer en spisesedel for "Tidsskrift for ufo-forskning" til salg i en aviskiosk i Beijing 23. december 1999.

Notitser

Ufo-nedstyrtningen ved Northumerland i 1969

Da den engelske ufoforsker Andy Roberts gennemgik de offentlige arkiver, fandt han et brev sendt til ministeriet i januar 1969. Brevskriveren var en D. Robson, som arbejdede for National Trust.

Han beskrev, at han havde observeret en flyvende tallerken styrte ned i et sumpet område. Da han gik ind i den nedstyrtede tallerken gennem en åben dør, opdagede han, at "alt fungerede, lyset blinkede, og der var underlige lyde". Efter han havde forladt fartøjet, sank det ned i den sumpede jord og forsvandt.

Robsons brev blev modtaget af Len Akhurst i departement S4f samtidig med Nick Pope, som kontaktede det lokale politi. Under afhøringerne tilstod Robson over for politiet, at han havde set noget falde ned fra himlen, men digtet resten:

"Jeg ved ikke, hvorfor jeg fortalte, at jeg havde været i nærheden af dette objekt, eller hvorfor jeg havde været om bord i det. Det var en pludselig indskydelse..."

Man kan få meget ud af dette brev. Da luftfartsministeriet modtog det, sendte de så helikoptere og katastrofehold til stedet? Nej, de kontaktede det lokale politi og lod dem undersøge sagen.

Observatøren var en tilsyneladende fornuftig og troværdig person, som af uforklarlige årsager besluttede sig til at komme med en fantasifuld beretning. Hvis ikke Forsvarsministeriet havde behandlet dette brev, og hvis ikke en ufoforsker havde fundet det for nyligt, kunne sagen let have været et vigtigt uopklaret britisk ufotilfælde. ❑

Kilde: *Fortean Times,* nr. 150/-*for*

Oz-faktoren – tab af tid

Professor Torn Reilly fra John Moores University i Liverpool mener, at der er en mulig forklaring på de tidsforstyrrende effekter, som ofte optræder i forbindelse med nærobservationer, den såkaldte Oz-faktor.

Som psykolog har Torn Reilly foretaget undersøgelser, som viser, at mennesker opfatter tid forskellig afhængig af deres alder - ældre mennesker føler almindeligvis, at tiden går hurtigere, end børn gør. Et så subjektivt fænomen som tid har altid været afhængig af oplevelsen (somrene i barndommen virkede længere, mens ferien som voksen næsten er slut, før den rigtigt er begyndt, osv.) Men det er nu første gang, man har foretaget en objektiv undersøgelse.

Adskillige faktorer er på spil. En af dem er tabet af hjerneceller, som sker løbende for alle over 25 år. Man mener, at det lavere antal hjerneceller, som ældre mennesker har, kan påvirke hukommelsen og forårsage, at fornemmelsen for tid ændrer sig, og at man derfor husker mindre af de seneste "oplevelser".

En anden hypotese er, at tid kun delvist registreres af hjernen som funktion af den totale hukommelse. For en 5-årig udgør en måned blot en 1/60-del af dets livslængde - for den 50-årige er samme tidsrum noget helt andet. Her repræsenterer en måned 1/600-del af livet med dets oplevelser (og er dermed en mindre procentdel). Jo kortere tidsrummet er, jo mere flydende vil det føles. Derfor føles tiden at gå meget hurtigere, når ens alder stadig får større og større værdi i forhold til en måned.

Mere relevant for ufologien er den opdagelse, at stress udløser visse hormoner, som igen påvirker hjernens fornemmelse af tid. Stress er af gode grunde mere almindeligt hos voksne. Det betyder, at forstyrrelserne er mere udtalte hos voksne end hos børn. det er interessant, at disse effekter står i modstrid med andre teorier - om hvad der får tiden til at føles længere.

Denne proces kan være en evolutionær forsvarsmekanisme, som er lagt ind i hjernen, så mennesker fx har bedre muligheder for at slippe fra rovdyr, som springer ned fra et træ. Det giver en person et længere subjektivt tidsrum til at acceptere faren og reagere.

Stress er måske en nøglefaktor i alle nærobservationstilfælde. Stress sender hormoner ud i blodbanerne, hvis man tror, at en flyvende tallerken eller alien er lige i nærheden. Men udløser det så igen Oz-faktoren? ❑

Kilde:
Jenny Randles, Northern UFO News/-for

UMMO mysteriet

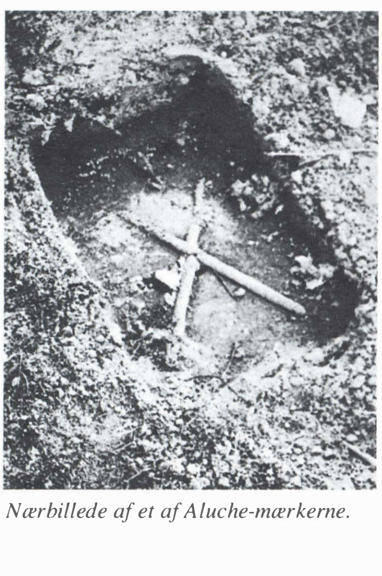
Engang i slutningen af 1965 og i begyndelsen af 1966 modtog et stort antal spanske ufoentusiaster en række anonyme breve, som angiveligt kom fra en "ikke-jordisk ekspeditionsgruppe" fra stjernen Wolf 424 på mission til Jorden. Brevene var afsendt fra forskellige lande: Spanien, Australien, Canada, Svejts og Tyskland. Brevenes "ægthed" blev stadfæstet af et mærkeligt segl, som var et logo for "den forenede regering på planeten Ummo".

AF BOB RICKARD

I deres første år på Jorden hævdede ummiterne, at de havde foretaget videnskabelig forskning. De var blandt andet trængt ind i huse, hvor de havde bedøvet beboerne og taget prøver af deres hår og vaginale sekreter. Det skete, før de "små grå" begyndte at foretage bortførelser og gynækologiske undersøgelser, og to år før John Fullers *"The Interrupted Journey"* blev udgivet på spansk.

Ummo-dokumenterne var i sandhed mystiske. De viste sig at være meget dygtigt lavet og afslørede et stort kendskab til videnskab og filosofi. De så ikke ud til at være lavet af en flok skøre kugler. Flere hundrede breve dukkede op. En del af dem indeholdt meget omfangsrige og illustrerede tekster.

Det skete også, at der kom telefonopkald. Ummiternes stemmer lød påfaldende mekaniske, som om de med fuldt overlæg var blevet forvrænget. Religiøse spørgsmål var blandet med historiske, men bag de usminkede og snørklede tekster om ummiternes filosofi og videnskab var der synspunkter, som var markant anti-Franco i deres beskrivelse af et utopisk samfund, som var et mærkeligt miks af kommunisme og "the American way of life".

Nærbillede af et af Aluche-mærkerne.

De første, som modtog breve om de ummitiske missioner, var meget løst knyttet til "Sociedad de Amigos de los Visitantes del Espacio" (De rumbesøgendes Venner) dannet af Fernando Sesma for at få sat gang i en debat om ufoer og de ikke-jordiske.

I 1970 dannede en del af disse brevmodtagere deres egen organisation med navnet "ERIDANI" for at undersøge Ummo-sagen. Flere af dem skrev bøger - inklusive Fernando Sesmas "Ummo: Another Inhabited Planet" (1967) og "Looking Toward The Edge Of The Universe" (1968) af fader Enrique Lopez Guerrero. Den bedst kendte uden for Spanien er Antonio Riberas "The Ummo Mystery" (1975).

Forfatterne havde meget forskellige meninger om brevenes oprindelse og fortolkningen af deres indhold, men de var dog enige om, at de var af ikke-jordisk oprindelse. Den eneste alternative forklaring var, at brevene var en del af et socialt eksperiment udført af en ukendt efterretningstjeneste: KGB, det østtyske Stasi, CIA eller Vatikanets organisation Opus Dei blev alle bragt på banen, selv af de ummitiske brevskrivere.

Ummo-fænomenet forblev relativt ukendt uden for den spanske ufologi til september 1968, da fader Enrique Lopez Guerrero henledte verdenspressens opmærksomhed på de ummitiske fremmedes tilstedeværelse på Jorden. De få britiske og amerikanske ufologer, som kommenterede Ummo-mysteriet, havde forskellige opfattelser af sagen. De fleste mente, at hele sagen var et svindelnummer. Andre var vildt begejstrede. I Spanien blev sagen taget alvorligt og har lige siden været et stadigt tilbagevendende emne i presse, radio og tv.

Efter Francos død i 1975 kom der færre breve, men de fortsatte med at fordømme kapitalismen, amerikansk militærpolitik osv. Nogle få seriøse spanske ufologer - som Ballester Olmos og Ares de Blas - havde hverken accepteret dokumenter eller fotos, og mindst ét tidsskrift, *Stendek* – udgivet af den vigtigste spanske ufoorganisation "Centro de Estudios Interplanetarios" (CEI) - tog meget tidligt afstand fra Ummo-sagen.

I 1980'erne begyndte en ny generation af franske og spanske ufologer at revurdere Ummo-arkivet. De fastslog til sidst, at hovedgerningsmanden ikke var fra rummet, men ingen andre end José Luis Jordan Pena, formand for ERIDANI.

José Luis Jordan Pena afviste på det kraftigste alt og fortsatte med at benægte til april 1993, da han overraskede mange ved pludseligt og endeligt at gå til bekendelse. I en erklæring til spanske journalister og ufologer sagde han:

"Jeg er den mand, som har skrevet brevene fra Ummo."

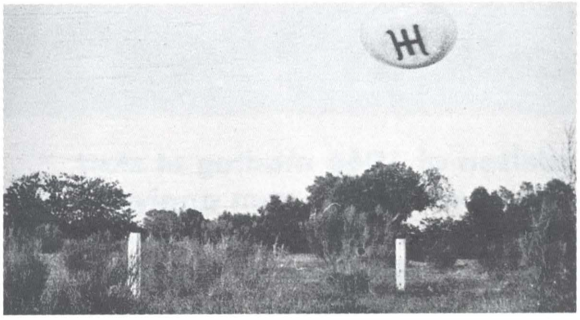
Tilståelsen kunne læses i artiklen "UMMO: Otro Mito Que Hace Crash" i det skeptiske tidsskrift *La Alternitiva Racional*.

Jordan Pene ville dog stadig ikke komme ind på sit motiv, politiske hensigter, eller hvad han håbede at opnå med dette svindelnummer. Som Peter Rogerson bemærkede i Magonia nr. 43, er skriverierne "*samizdat* litteratur, det vil sige ting, som man ikke kunne sige frit i Francos Spanien".

Luis R. Gonzalez Manso, en spansk ufolog, som i særdeleshed har studeret Ummo-sagen, og hans kolleger har identificeret i det mindste én medskyldig. Der kan meget vel være flere.

I dag er der meget få referencer til Ummo-svindelen i britiske og amerikanske ufotidsskrifter. En interessant forglemmelse når man ser på

Fra arkiverne

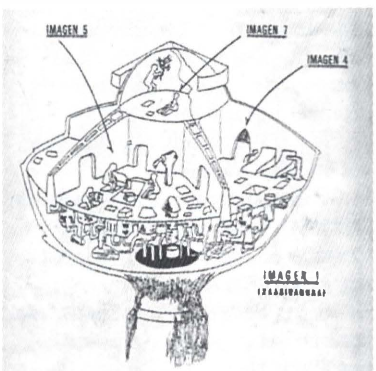

Klassisk billede af et ummitisk fartøj, hvor Ummo-logoet ses meget tydeligt. Billedet er taget over San José de Valderas den 1. juni 1967.

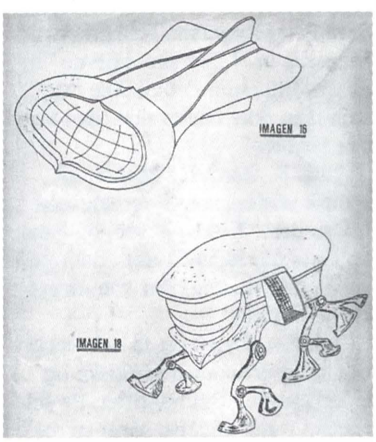
den vigtige rolle, som sagen har i den franske og spanske ufologi.

Men hvem var den hemmelige hjerne bag et af de største ufo-svindelnumre nogensinde? Luis Gonzalez oplyser, at Jordan Pena sad godt placeret med hensyn til at lave nummeret. Han har en kandidatgrad i telekommunikation og arbejdede for et af de største, spanske byggeselskaber og var meget interesseret i kulturantropologi, filosofi, videnskab og religionshistorie. Han talte også flere sprog og var medstifter af Spansk Parapsykologisk Selskab. Han har beskrevet sig selv som agnostiker, skeptiker og psykolog.

Gonzalez påpeger, at det er vigtigt at se på de forventninger, der var til tiden mellem 1952 (da George Adamski angiveligt mødte fremmede væsener i en amerikansk ørken) og begyndelsen på Ummo-fænomenet i 1966. Alene i 1954 kom der

Et Ummo-dokument med tegning af ummitisk bolig.

Ummitisk fartøj og noget af den ikke-jordiske teknologi, som Ummo-dokumenterne handler om.

i stil med Adamskis påstande om møder med rumbrødre lignende påstande fra Coniston (England), Øydalen (Norge), Natal (Sydafrika) og Madrid (Spanien).

I Madrid påstod den mandlige sygeplejerske Alberto Sanmartin, at han havde fået en "rumsten" fyldt med mærkelige symboler af en rummand.

Det er vigtigt at bemærke, at blot nogle få uger tidligere stod der nogle artikler om ufoer - inklusive en omtale af Adamski - i en lokal avis. De var skrevet af Fernando Sesma, postarbejder og selvudnævnt "professor" i kryptografi og grafologi. Han så sin første ufo i 1961. Året efter hævdede han at have modtaget breve fra et rumvæsen med navnet "Saliano" fra planeten Auco i Alpha Centauri-systemet. Det er den selvsamme mand, der som en af de første modtog Ummo-dokumenter 12 år senere.

I april 1964 fandt den berømte ufoobservation ved Socorro, USA, sted. Ifølge ufologen Jacques Vallee var symbolet på objektets skrog et arabisk tegn for Venus! Samme år begyndte en bekendt til Robert Charroux, en kendt forfatter som skriver om fortidens mysterier, at modtage breve fra gæster fra Proxima Centauri. De kaldte sig "Baavi" og fortalte i detaljer om deres civilisation, sprog og videnskab.

I 1965 dukkede endnu en mulig forgænger til Ummo op i den første udgave af Frank Herberts "Dune", en omfangsrig kult science-fiction klassiker. Ordet "Umma" blev nævnt og defineret som "et af profeternes broderskaber".

José Luis Jordan Penas engagement ser ud til at begynde om aftenen den 6. februar 1966 på næsten det samme tidspunkt, som USAF planlagde "Project Blue Book" - da et stort lysende objekt fløj over hans bil, mens han kørte hjem til sin bopæl i Madrid. På objektets underside så han et mærkeligt tegn meget lig med det alkymistiske symbol for Uranus. I udkanten af Aluche blev der fundet nogle underlige aftryk i jorden. De blev straks sat i forbindelse med en ufolanding.

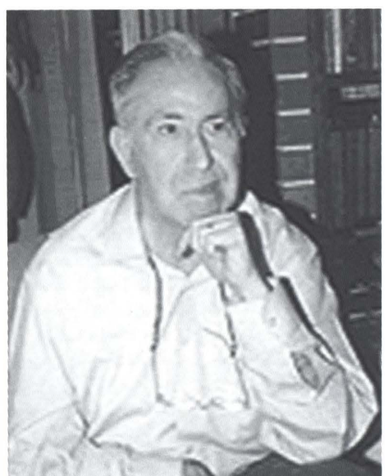
Den 1. juni 1967 dukkede en mand op og fortalte, at han havde fotograferet en ufo, som svævede over San José de Valderas, og tænk engang: På objektet havde han set Ummos hemmelige tegn!

Sesmas gruppe var lige så ekstatisk, som den var lettroende, hvilket fremgår af dens forsvar af San José de Valderas observationen. På samme tid meldte Pena sig ind i "Vennerne", hvor han hurtigt avancerede til en position med indflydelse. Han måtte have kendt til Sesmas kontakt med den besøgende fra Alpha Centauri, og han havde som medlem af inderkredsen en enestående mulighed for at lave mere sjov med denne gruppe af ET-troende. Aluche og San José de Valderas tilfældene menes at have påvirket Pena, og han kunne let henføre sine egne historier til Ummo-mytologien.

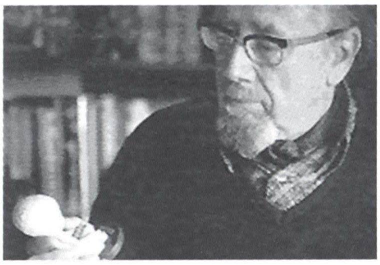
Gonzalez' teori er, at den første fase af svindelen varede i mere end et år - fra februar 1966 til juli 1967:

"Jeg mener, at det hele begyndte som en spøg, der løb løbsk."

Han konkluderer:

Jordan Pena, manden bag svindelnummeret med Ummo-dokumenterne.

Antonio Ribera (1920-2001), anerkendt spansk ufolog og forfatter til en bog om Ummo-mysteriet.

"Det virkelige mysterium er, hvorfor så mange mennesker troede på det i så lang tid."

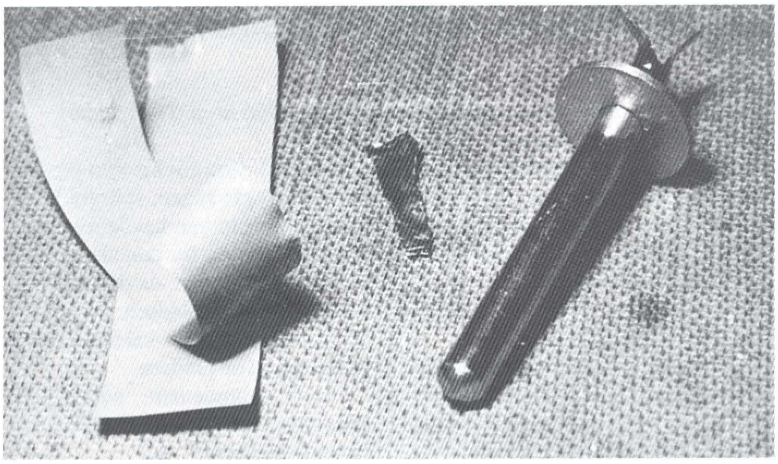
Først da ERIDANI-gruppen begyndte at rådføre sig med og sammenligne notater med mere skeptiske ufologer uden for deres egen kreds og i udlandet, bemærkede de alvorlige fejl i deres historier fra Ummo. En af de første var også den mest alvorlige. Wolf 424 er beskrevet som et to-planet solsystem, mens astronomien meget tydeligt viser, at det er et binært system med tvillingestjerner. Pena kan ikke selv oplyse, hvorfor han valgte stjernen Wolf 424 som hjem for sin overlegne race. Ufologen Donald Keyhoe foreslog engang, at de fremmede kunne komme fra Wolf 359, så måske ændrede Pena blot på tallene?

I bagklogskabens klare lys er inspirationskilderne meget tydelige. Ummiterne stjal passager fra Isaac Asimovs og Martin Gardners udgivelser, og man påstod på et tidspunkt, at det britiske humoristiske blad *Punch* stod bag hele Ummomyten. En nærmere gennemgang af det imponerende Ummo-materiale om videnskab, afslører det som skrevet i kancellistil. Mistanken om svindel burde dog allerede have været vakt, da man kunne læse ummiternes originale beretning om deres første landing nær byen La Javie i Alperne, omkring 85 km nordvest for Cannes den 28. marts 1950.

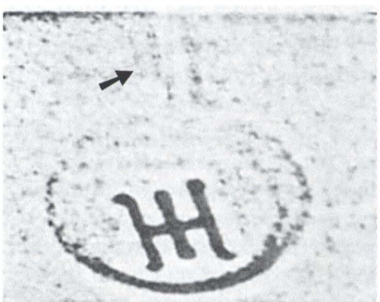
Luis Gonzalez fortæller:

"Det er en 49 sider lang historie, et mesterværk. Læserne bliver helt sikkert rørt, når ummitterne fortæller om deres første jordiske fund – 'nogle hvide og gule fragmenter i et fleksibelt og skrøbeligt materiale… fuld af bogstaver...og plettet med ekskrementer' – og tillægger det rituel betydning."

"Det er bare alt for meget," tilføjer Luis Gonzalez tungsindigt, "at de første dokumenter bevaret til galaktiske efterkommere viser sig at være nogle sider fra den franske avis Le Figaro brugt som toiletpapir af en bonde." ❑

Jose Luis Jordan Pene skabte de falske aftryk i jorden ved Madridforstaden Aluche og forøgede mystikken ved at fremvise mærkelige strimler med mystiske tegn. Strimlerne var lavet af et mystisk materiale, som var ukendt i Spanien på denne tid. Senere har strimlerne vist sig at bestå af et materiale kaldet TEDLAR fremstillet af E. duPont de Nemours for det amerikanske rumforsknings-program. Hvordan Jordan Pene har fået fat i materialet er stadig en gåde.

Computerfotografiske analyser af San José de Valderes-billederne viser, at objektet er en lille model ophængt i en snor tæt på kameraet.

UMMO ordbogen

I 1970'erne udarbejdede Antonio Moya og Ignacio Darnaude på baggrund af de mange dokumenter og breve en ordbog over de særlige UMMO ord. Det blev til i alt 400 ord, som endda blev gransket af sprogforskere på universitetet i Sevilla. Forskerne kunne ikke fastslå, om ordene stammede fra et virkeligt sprog eller ikke, hvilket blot forstærkede UMMO disciplenes tro.

Her er nogle få eksempler på UMMO ord:

BUUAWAA: sjæl
GEE: menneske
OIWI: år
OEMMII: krop
UAA: etiske regler
UMMOTAEEDA: universitet
WAAM: kosmos
WOA: Gud

De medskyldige i svindelnummeret

Trinidad Pastrana - en "okkult kvinde" bosiddende i Madrid - var bindeleddet mellem de fremmede fra UMMO og deres kontaktfolk på Jorden. Jose Luis Jordan Pena dikterede budskaberne, som hun så videregav pr. telefon og breve. Hun besøgte venner og bekendte i udlandet, så hun kunne sende de mystiske budskaber fra hele verden og give kontaktfolkene det indtryk, at ummiternes netværk var verdensomspændende.

Den anden UMMO budbringer var Mercedes Carrasco, som mødte Jordan Pena i Center for Paranormal Studies. Han hypnotiserede hende gentagne gange, og under hypnose skrev hun mystiske breve, som han dikterede.

Kilder:
Fortean Times, nr. 149/ -for Scott Corrales: *The UMMO Experience: Are you experienced? (www. strangemag. com)*

Ummo-sagen har været grundigt omtalt i *UFO-Nyt* nr. 1, 1978 side 28-37. Og på folkebiblioteket kan man være heldig at finde bogen "UFOS i FOKUS" skrevet af Antonio Ribera og Rafael Farriols. Bogen er udgivet af SUFOI/ Strubes Forlag i 1972 (182 sider, illustreret) og fortæller om San José de Valderas observationerne, mens sagen endnu var ung.

Spøgelses-helikoptere

I de seneste 40 år har mange mennesker over hele verden fortalt, at de har set helikoptere i forbindelse med ufoobservationer. Helikopterne var meget ofte sorte og uden kendingsbogstaver. Så snart en ufo er forsvundet, dukker der mindst seks helikoptere op. Det har aldrig været muligt at fastslå hverken ufoens eller helikopternes identitet. Hvis en sådan observation havde været et enkeltstående tilfælde, ville det være naturligt at antage, at ufoens og spøgelses-helikopternes optræden var et mærkeligt sammentræf. Men fænomenet optræder oftere og oftere.

AF NICK REDFERN & IRENE BOTT

Far og søn, Walter og Dan Richley, så et mærkeligt objekt svæve højt over deres gård ved Lynchburg, Ohio, den 26. september 1974.

Da der var monteret en meget kraftig projektør på familiens lastbil, besluttede Walter og Dan sig til at foretage et "eksperiment" og samtidig se ufoen bedre.

Da lysstrålen ramte ufoen, opdagede Richleys, at de selv pludselig blev badet i et kraftigt, rødt lys, som kom fra ufoen. De blev selvfølgelig meget forskrækkede og løb i sikkerhed inde i stuehuset. Da de gjorde det, begyndte ufoen at flyve mod horisonten, hvor den forsvandt.

Kl. 23.00 den følgende nat, da Dan sad og læste, blev han pludseligt opmærksom på en kraftig støj, som kom udefra. Han gik hen til vinduet: En stor helikopter var ved at lande.

"Jeg vækkede far," fortalte Dan, og Walter blev hurtigt sat ind i situationen:

"Jeg tror, at jeg lyste på noget, som var en militær hemmelighed. Helikopteren kom for at advare mig."

Leonard Stringfield, som personligt undersøgte sagen, spurgte Walter Richley, om han havde modtaget en undskyldning for den skade, som helikopteren lavede, da den var ved at lande på gårdspladsen. Lufttrykket fra rotorbladene skabte en del ravage på gårdspladsen.

"Nej!" svarede han, "og jeg vil ikke rykke for en. Jeg vil allerhelst glemme det hele."

USA har været plaget af kvægmishandlings-fænomenet siden 1967. Hvem eller hvad, der er ansvarlig for de omfattende nedslagtninger af kvæg under meget bizarre omstændigheder, er langt fra klarlagt. En rapport fra Federal Bureau of Investigation, FBI, dateret den 2. februar 1979 antyder, at det er muligt, at spøgelses-helikoptere er indblandet i dyremishandlingsmysteriet på en eller anden måde.

Er CIA indblandet i et hemmeligt eksperiment, hvor man bruger anonyme helikoptere, når man udfører forsøg med private kvægflokke?

Selv om denne teori er sandsynlig, er der dog en stor brist: Hvis CIA udfører sådanne eksperimenter, hvorfor i himlens navn gør de det så på steder, hvor der er så stor risiko for, at de bliver opdaget af vrede landmænd? Det ville være meget bedre for CIA at foretage forskningen på regeringens egne faciliteter, hvor mishandlingerne ikke giver nogen form for provokationer.

Tom Adams, som i lang tid har undersøgt kvægmishandlingsmysteriet, har fremlagt en noget mere sandsynlig teori.

"Helikopterne er af militær oprindelse," mener han. "USAs regering har et meget vidtgående kendskab til mishandlingerne, meningen med dem, motiverne og hvorfor. Regeringen forsøger at overbevise de mennesker, der undersøger mishandlingerne og den brede befolkning om, at militæret måske står bag mishandlingerne, en afledningsmanøvre fra den virkelige sandhed."

Spøgelser over Storbritannien

En sand malstrøm af rapporter om mystiske lys og ufoer kom i 1975 fra selve det amerikanske militær. Adskillige observationer kom fra området nær Maelstrom Air Force Base, Montana, Louring AFB, Maine, Wurtsmith AFB, Michigan og mange andre regeringsinstitutioner over hele Nordamerika. Selv om det i flere tilfælde stod klart, at det drejede sig om helikoptere, var ingen villige til at indrømme, at de ejede fartøjerne. Der blev heller ikke givet nogen forklaring på deres forbindelse med de mange ufoer, der blev set inden for det samme tidsrum.

Da antallet af disse rapporter var på deres højeste i USA, begyndte

der at dukke lignende rapporter op i Storbritannien, kort før et æggeformet ufo styrtede ned i Berwyn Mountains, Wales. Det blev afsløret den 15. januar 1974, da politiet i den nordlige del af England blev sendt ud for at se efter nogle usædvanlige helikoptere i området.

Den følgende dag oplyste politiet i Staffordshire, at de også havde modtaget rapporter om uidentificeret helikopter-aktivitet ud på natten. Selv om de ikke ville komme ind på detaljer for det specifikke område, fortalte politiet medierne, at de havde kendskab til mindst 50 observationer fra Staffordshire, Derbyshire og Cheshire. Gennem seks måneder blev der set usædvanlige lys om natten og uidentificerede helikoptere i både Cheshire og Derbyshire.

Vidner fortalte politiet, at de havde set et usædvanligt "enkelt, klart lys" flyve over Dearly Moor i Derbyshire tidligt om morgenen den 18. januar 1974.

Paul Gelling, medredaktør på Birmingham Evening Mail, så et usædvanligt "hvidt, dalende lys" på himlen over Aston Catlow nær Stratford-upon-Avon.

Den anerkendte forsker Omar Fowler har afdækket detaljer om en nærobservation, som fandt sted i juli 1997 nær Rugeley, Staffordshire.

"Vidnets opmærksomhed blev fanget af en lyd som fra en hurtigtkørende totaktsmotor uden for hans hjem," fortalte Fowler. "Han gik ud i mørket, hvor han så nogle svævende lys omkring 140 meter fra ham og 140 meter over jorden. Han gik ind og hentede sin kikkert. Gennem den kunne han se noget, der lignede en sort helikopter i nærheden af lysene."

Manden havde en natkikkert inde i huset. Den fik han fat i i løbet af få minutter. Han betragtede lyset igen. Han så nu helikopteren

meget tydeligt, da den blev oplyst af både positions- og navigationslysene. Han mente, at den lignede "Airwolf" fra tv-serien. Han tændte så for det infrarøde lys og så straks, at der var et fuldstændigt mørkt, trekantet fartøj nær ved helikopteren.

"Jeg troede ikke mine egne øjne!" sagde han. Trekanten, som var på størrelse med helikopteren, reflekterede positions- og navigationslysene. Der var ingen støj. Han forsøgte at komme tættere på de to svævende fartøjer, mens han betragtede dem gennem natkikkerten.

Man kunne sige sig selv, at helikopteren var udstyret med natobservationsudstyr, for da manden nærmede sig, begyndte helikopteren pludselig at flyve bort med en utrolig høj hastighed. "Den forsvandt som en raket". Trekanten blev der lidt endnu og fløj så bort!

Hvem er ansvarlig for disse spøgelses-helikoptere, og hvad er deres forbindelse med ufomysteriet? En interessant afsløring kom fra Leonard Springfield, som hørte om en amerikansk oberstløjtnant, der fortalte følgende til forskeren Tommy Blann:

"...I underjordiske installationer såvel som på isolerede militære områder står eskadriller af helikoptere uden identifikationsmærker. De er udstyret med meget avancerede instrumenter. De bliver sendt til områder med stor ufoaktivitet for at holde øje med fartøjerne eller transportere dem ud af området, hvis de får problemer med motorerne."

Hvad enten disse spøgelseshelikoptere har forbindelse med ufoer eller ej, er der ingen tvivl om, at så snart der bliver observeret en ufo, er disse mystiske helikoptere aldrig langt væk. ❑

Kilde:
www.weird-world.com/-for

Rumfart og astronomi

Hvor langt væk er ET?

I 1960, da Frank Drake foretog de første moderne forsøg på at lytte efter radiosignaler fra ET, rettede han sine antenner mod to forholdsvis nære stjerner, Epsilon Eridani og Tau Ceti, henholdsvis 10 og 12 lysår fra Jorden.

Han valgte disse stjerner af flere grunde. De er sollignende stjerner og derfor meget sandsynlige kandidater til at have planeter med passende kemi for det, vi kalder liv. Men det var også meget vigtigt, at de var forholdsvis tæt på Jorden, så det var muligt at opfange signaler fra eventuelle radiosendere. Signalerne ville kunne høres på denne afstand.

Dertil kommer, at det ville være interessant at finde fremmede i vores nabolag i stedet for i den anden ende af galaksen. Hvis de fremmede virkelig var så forholdsvis tæt på – lad os sige mindre end 100 lysår – så var en tovejs kommunikation tænkelig – selv om den ville være besværlig og langsommelig.

Drake hørte intet fra disse to sollignende søskende. Det har senere SETI forskere, inklusive SETI Institutes Project Phoenix, heller ikke ved en nøje undersøgelse af tusinder af nærliggende stjerner. Det fortæller os, at universet ikke er fyldt med kraftige og vedvarende signaler fra avancerede samfund. Et bevis på ikke-jordisk liv er ikke noget, man bare falder over, og signalerne, som vi leder efter, er sandsynligvis meget svage. Det vidste man selvfølgelig ikke i 1960.

Når alt kommer til alt, er det muligt, at galaktiske civilisationer breder sig så voldsomt, at selv nabostjernerne giver husly til aliens. Men SETI-forskningen har gennem de seneste årtier vist, at det ikke er tilfældet. Vi må undersøge mere end en høstak nøje, før vi finder nålen. Fair nok. Men hvor meget hø skal vi gennemrode? Med andre ord: Hvor langt er der til den nærmeste, aktive fremmede civilisation?

Vi ved det rent faktisk ikke. Det afhænger af, hvor mange samfund, der er opstået i galaksen. Det er symboliseret ved bogstavet "N" i den berømte Drake Ligning. Pessimister mener, at N er lig med 1. Med andre ord, vi er det eneste slæng i byen.

Carl Sagan var noget mere optimistisk. Han foreslog lejlighedsvis, at N måtte være en million. I det tilfælde, er det let at beregne, at gennemsnitsafstanden til den nærmeste galaktiske civilisation rundt regnet er 100 lysår. Det er sammenligneligt med det rum, vi rent faktisk har undersøgt.

Drake selv går ind for en noget mere moderat værdi for N, nemlig at der er omkring 10.000 teknologiske civilisationer spredt ud over Mælkevejen. Hvis han har ret, så er der mellem 500 og 1.000 lysår til vores nærmeste naboer. Det er en ret pæn afstand, selv om det kun er en procent af afstanden tværs gennem galaksen.

Vi får kort og godt ikke oplysninger om afstanden til ET's hjemmebane, før vi har modtaget et signal. Men med mindre du er af den opfattelse, at galaksen syder af mere end en million beboede verdener, vil afstanden være mindst 100 lysår.

Kommunikationen vil – hvis vi får den i gang – være meget langsommelig. Mindst to århundrede år mellem spørgsmål og svar. Men der er OK. I det 16. århundrede var kommunikationen mellem Europa og det nyligt opdagede Amerika også langsommelig. Den langsommelige udveksling af informationer gjorde ikke opdagelsen mindre vigtig.

Bare det at vide, at der er samfund på den anden side af et umådeligt tomrum, var en god grund til at stoppe op og undre sig.

Vi vil aldrig møde aliens ansigt til ansigt, men vi ved, at vi har selskab. ❑

Kilde:
www.space.com/-for

Liv i universet

I sidste nummer af UFO-Nyt omtalte vi konkurrencen "Liv i universet" arrangeret af ESO, CERN og ESA. Ideen med konkurrencen var først og fremmest at skabe interesse for emnet og for at finde ud af, hvad unge mennesker i Europa mener om spørgsmålet "Liv i universet".

De danske vindere i konkurrencen blev fundet den 19. oktober. De to vindende hold er:

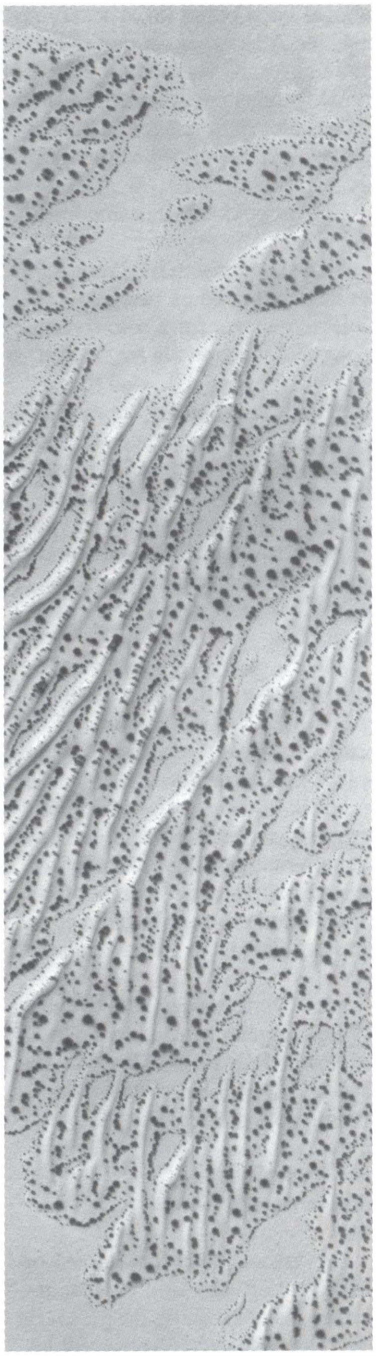
- Andreas Kunding, Lars Brandt, Bo Møller Hansen, Kaspar K. Nielsen og Peter Kristensen fra Haslev Gymnasium. Besvarelsen er en webside og kan ses på: *www.tycho.dk/liviuniverset/H/index.html*
- Jesper Terp Jørgensen, Kasper Sørensen, Jakob Killerup Pedersen og Ane Lindegaard Appelt fra Vestfyns Gymnasium. Besvarelsen er en webside og kan ses på: *www.tycho.dk/liviuniverset/G/Astronomi-projekt.html*

Vinderne får i november et fem dages ophold på CERN i Geneve, Schweiz, og deltager i den fælleseuropæiske konkurrence. ❑

/kmh

Levende organismer på Mars?

Billede af et område ved Mars' sydpol optaget af Mars Orbiter Camera instrumentet på NASA's Mars Global Surveyor rumsonde. De tre ungarske forskere - Ganti, Szathmary og Horvath – påstår, at de mørke pletter er tegn på levende organismer, der lever i isen. (Foto: NASA/JPL/MSSS)

Tre ungarske forskere mener at have fundet tegn på organismer, der lever i isen ved Mars' sydpol. Det er dog meget tvivlsomt, om der er hold i denne yderst spekulative konklusion bragt til torvs den 7. september via telegrambureauet Reuters.

Det lyder næsten for godt til at være sandt - eller som om det var den første dag i april: Billeder, der viser, at der nu og her findes levende organismer på Mars. Det er ikke desto mindre den konklusion, som tre ungarske forskere - kemikeren Tibor Ganti, biologen Eors Szathmary og astronomen Andras Horvath - er nået frem til ved at studere 60.000 billeder optaget af NASA's Mars Global Surveyor rumsonde, der kredser om vores røde naboplanet.

De tre forskere har imidlertid ikke direkte set levende væsner, men derimod tusinder af mørke pletter i isen ved Mars' sydlige polkalot. De tre forskeres fortolkning af disse pletter er, at de skabes af organismer, der ved at opsuge sollys kan smelte isen omkring sig og skabe brugbare livsbetingelser for sig selv. Ifølge forskerne ses et tilsvarende fænomen ved Jordens sydpol.

Selv om pletterne på Mars skulle minde meget om strukturer, der ses på Antarktis, så er det mildest talt en vovet konklusion at bruge pletterne som argument for nulevende organismer på Mars. Allerede den 12. juni advarede folkene bag Mars Global Surveyor da også om, at disse mørke pletter, der formentlig blot er et resultat af den almindelige årstidsbestemte afsmeltning af isen ved sydpolen, kunne give anledning til en "følelse" af biologisk aktivitet.

Er der bare den mindste smule hold i de tre forskeres konklusion, så er det uden tvivl en opdagelse af umådelige dimensioner.

Umiddelbart virker ungarernes resultat dog mest som ren spekulation, og desuden er det stærkt kritisabelt, at de kun har fremsat deres påstand gennem et nyhedsbureau i stedet for at offentliggøre deres resultater i et videnskabeligt tidsskrift, så andre forskere kan vurdere deres argumentation på et solidt grundlag.

Tiden vil vise, om deres påstand er bæredygtig, men som sagen står nu, virker det mest som at slutte sig til eksistensen af en hest ved knapt at have anet skyggen af en hestepære. ❑

Michael-Linden Vørnle

Kilder:
Reuters (telegram 20446, 7. september 2001)
Mars Global Surveyor Mars Orbiter Camera Release No. MOC2-286, 12. juni 2001

Uidentificerede flyvende...?

AF KARL T. PFLOCK

Den 11. juni 1994, eftermiddag

Placitas, New Mexico - Jeg har lige haft, hvad jeg tror, er den anden observation af en flyvende tallerken i mit liv... to klassiske dagslysskiver krydsede New Mexicos himmel med høj hastighed!

For kort tid siden, mens jeg var i gang med noget havearbejde, hørte jeg et jetfly nærme sig. Jeg er inkarneret flyobservatør (kigger derfor altid i vejret efter dem), så jeg trådte et par skridt frem og kom fri af de træer, som jeg arbejdede under, så jeg havde frit udsyn til himlen.

Til min store overraskelse så jeg et stærkt hvidt, tilsyneladende glødende, rundt objekt med hvad der så ud til være en meget tynd, mørk kant. Omkring 10 grader vest for mit zenit, fløj det mod den skyfri, letdisede himmel på en sydvest-nordøstlig kurs.

Jeg betragtede objektet, mens det passerede lige over mig og holdt øje med det, til det forsvandt i det fjerne omkring 50 grader over horisonten. Lige før objektet forsvandt ud af syne, slingrede det meget hurtigt fra side til side, før det kom på rette kurs igen. Da der hverken var skyer eller andre referencepunkter, var det svært at bedømme objektets størrelse, højde og hastighed, men der var ingen tvivl om, at det så ud til at være et stort, massivt flyvende objekt, som fløj meget højt og hurtigt.

Da objektet var forsvundet, opdagede jeg, at jeg stadig kunne høre det fly, som i første omgang fangede min opmærksomhed. Det viste sig at være en Boeing 737 på vej mod nord-nordøst fra Albuquerque International Airport. Jeg gik straks ind i huset for at se, hvad klokken var. Den var 11.54.

Da jeg igen kom udenfor, tænkte jeg min observation grundigt igennem for at kunne huske så mange detaljer som muligt. Jeg havde set objektet i mindre end fem sekunder. På den korte tid havde det bevæget sig 50 grader over himmelbuen!

Så fik jeg igen øje på et objekt identisk med det første! Det var lige over mig og fløj mod øst. Jeg tabte det af syne på samme måde som det første. Jeg så også det andet i mellem tre og fire sekunder. Dette objekt slingrede ikke på sin kurs, og det var fuldstændig lydløst, hvilket jeg ikke kunne være sikker på med det første, da jeg kunne høre flyets motor.

3. juli 1995

Mine anstrengelser på at finde en forklaring har været nytteslløse. Højt- og hurtigtflyvende jetfly kunne udelukkes på grund af objekternes afgrænsede facon, lys og farve, manglende lyd og belysning indefra. Af lignende grunde og på grund af den lige flyvekurs, kunne fugle, flyvende papirstykker osv. udelukkes.

Gennem flere måneder havde jeg jævnligt observeret på forskellige tider og under forskellige omstændigheder, i begyndelsen dagligt senere noget sjældnere, alle til ingen verdens nytte. Jeg sendte en rapport til Mutual UFO Network (MUFON), både lokalt og til det internationale hovedkvarter, men der skete intet. Jeg sendte en kopi til Mark Rodeghier, formand for Centre for UFO Studies (CUFOS), som tog sagen meget seriøst og foretog en undersøgelse på stedet. Han var også paf.

4. juli 1995

Min kone og jeg er i haven på det sted, hvor jeg havde min observation for over et år siden. Vi vil tage solbad. Store, hvide skyer bølger over den blå himmel, men solen... De er tilbage! Først en, så to, så adskillige objekter. Alle ligner det, jeg så i juni året før, på vej mod øst som før. De blinker over himlen, først en, så en mere. De foretager de mærkelige manøvrer, som jeg så forrige år, krydser himlen og...

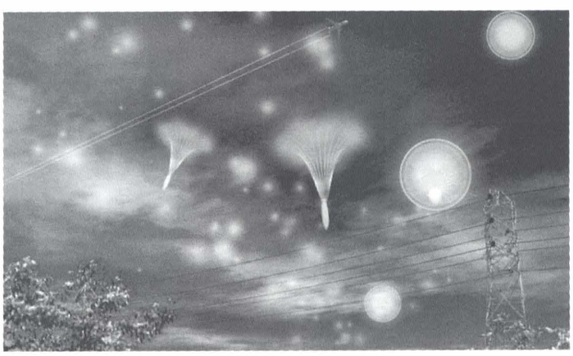
Det var pokkers! Balsampoppel "fnug"!

Med skyerne som baggrund står det hele nu i et bedre perspektiv. Objekterne tager form som flyvende sommer, dunede hvide frø fra den store balsampoppelskov på Rio Grandes bredder små 5 km mod vest. De rider mod øst på den opadgående vestenvind og er mindst 15 m over vores hoveder. Flere og flere kommer til. Nogle flyver lavere end andre, først som objekter med mørke kanter mod den lyse himmel, og senere "afsløret" med skyerne som baggrund...

Alt står pludseligt så skuffende klart. Sollyset, som falder på fnuggene, bliver diffust i myriader af silkeagtige tråde og ligner en indvendig oplysning. Den tynde mørke kant er en optisk illusion, som opstår, når baggrundsfarven næsten er den samme som fnuggets farve. I stedet for en stor, højtflyvende, toptunet flyvende tallerken, er objekterne et par cm store fnug, som flyver lige over os.

Men hvorfor så jeg ikke det sidste år? Selvfølgelig fordi vi i juni 1994 kun havde boet i New Mexico i seks måneder. Jeg havde aldrig før set "balsampoppel-sne". Det står på i to til tre uger, når de store balsampopler i det sene forår og den tidlige sommer spreder deres frø med vinden.

Jeg "tilstod" over for CUFOS og MUFON kort efter min Independence Day åbenbaring, og det vil glæde mig, hvis historien bliver spredt ud over hele kloden. Fnuggene flyver igen... ❑

Tegning: Alexander Tomlinson

Karl Pflock, ufoforsker siden sidst i 1960'erne, så sin første og eneste flyvende tallerken som dreng i sommeren 1952 eller 1953. Hans nye bog "Roswell: Inconvenient Facts and the Will to Believe" er netop udgivet af Prometheus Books.

Kilde:
Fortean Times, nr. 150/-*for*

Gådefuld forsvinden

Blandt de mange tilfælde, hvor militære personer er forsvundet på mystisk vis i perioden 1939-1945, fandt et af de mest gådefulde sted i 1942 ud for den californiske kyst. Hændelsen fortjener at gå over i historien som Anden Verdenskrigs svar på mysteriet om Marie Celeste.

AF NICK REDFERN & JONATHAN DOWNES

Klokken var omkring 06.00 den 16. august 1942, og flådens luftskib L8 - Flight 101 - lettede fra basen med det flotte navn Treasure Island Naval Air Station. Det skulle på en rutineflyvning over Golden Gate-området ved San Fransisco, hvor man skulle holde udkig efter japanske ubåde.

Klokken 07.38 rapporterede mandskabet - løjtnanterne E. DeWitt Cody og Charles Ellis Adams - deres position til at være fire miles øst for Farallons. Blot et minut senere sendte de en anden meddelelse over radioen:

"Jeg undersøger en mistænkelig olieplet - stand by."

Mandskabet på mindst to fiskerbåde kunne bekræfte, at de havde set L-8 dale ned i omkring 100 meters højde, hvorefter luftskibet begyndte at cirkle omkring en mystisk olieplet på havets overflade. Da der kunne være tale om, at en japansk ubåd var i farvandet, forlod fiskerne hurtigt området for det tilfælde, at Cody og Adams valgte at smide dybvandsbomber mod ubåden.

Mærkeligt nok foretog Cody og Adams sig intet. I stedet steg luftskibet pludseligt og meget hurtigt op i skyerne, hvor det forsvandt. Det mærkeligste var dog, at Flight 101's radio var fuldstændig død! L-8 var dog ikke ude af syne så længe.

Som timerne gik med den tavse radio, blev det omflakkende luftskib set af adskillige, blandt andre af en pilot på et P-38 Lockheed Lightning og af besætningen på et af flådens patruljefly, som rapporterede med nogen bekymring, at de havde været meget tæt på luftskibet. Men hvor var Cody og Adams? Hvorfor havde de ikke brugt radioen? Spørgsmål var der mange af, men ingen svar.

Få minutter efter, at besætningen i flådens patruljefly havde observeret Flight 101, kom det ind meget lavt over kysten ved Fort Funston - faktisk så lavt at nogle fiskere tappert forsøgte at gribe fat i luftski-

bets trosser, men de var dog ikke tæt nok på. De kunne se, at døren stod åben og gondolen var tom: Cody og Adams var forsvundet!

Da Adams og Cody lettede den 16. august 1942 for at tage på deres skæbnesvangre tur, var det så absolut ikke deres hensigt at smide en bombe over det amerikanske fastland. Da luftskibet fortsatte med at tabe højde, gik dets motorer i stå, og det slog smut på stranden. Før det fortsatte ind over land, tabte det en dybvandsbombe (den eksploderede heldigvis ikke) på den nærliggende Olympic Golf Bane! Det var lige ved at gå galt.

Alexander McKee fortæller:

"Omkring kl. 11.00 den dag skete der noget i centrum af byen Daly City. Et luftskib forsøgte tilsyneladende at lande på hovedgaden! Vinduerne blev slået op, og hovederne tittede frem. Trafikken gik i stå. Hylende brandbiler susede gennem gaderne. Politifolkene fortalte, hvad de ville sige til de 'tossede sømænd'. Det er utroligt, men 80 meter kollapsende luftskib landede på gaden uden at ramme nogen af byens toetagers bygninger. Det lagde pænt sig til rette oven på to biler."

Men Cody og Adams var forsvundet ud i glemslen...

Jimmy Ward har undersøgt sagen og siger:

"Deres faldskærme og gummiredningsflåde lå på deres plads, og det så ikke ud til, at der manglede noget i kabinen. Intet var slået i stykker, ødelagt eller faldet ned. Der var intet blod, ingen skudhuller eller lugt af krudt fra maskingeværet. Selv den meget tunge og lukkede mappe med de klassificerede ordrer var på sin plads bag pilotens sæde. Det var som om, at de blot var gået ud for at hente en kop kaffe."

Der manglede kun mændenes Mae West redningsveste - noget som leder til den konklusion, at de havde forladt fartøjet. Ikke desto mindre slog forskerne fast, at gondolens dør var blevet åbnet udefra og ikke indefra!

En ting, som gør hele sagaen endnu mere bizar, er en erklæring fra James Riley Hill, som ankom til Treasure Island kort før Cody og Adams. Hill skulle egentlig selv være fløjet op i skyerne med luftskibet. Efter at være gået om bord i luftskibet kl. 06.00 blev Hill beordret ud af fartøjet af Cody, som gik i gang med at "varme" luftskibets motorer op, mens han afviste at give den overraskede Hill en forklaring. Hill vidste ikke, hvad der foregik, så han forlod fartøjet og så det stige til vejrs.

Jimmy Ward siger:

"Hvorfor var der ingen, der interesserede sig for, om der kom rap-

porter via radioen om luftskibets position i næsten to og en halv time? Med japanske ubåde i farvandet og med Flight 101's specifikke mission burde der helt sikkert være nogen, der skulle have udvist lidt større interesse.

Det er også en gåde, hvorfor Hill blev erstattet af de to mænd, hvoraf den ene bar en låst mappe...og sidst, men ikke mindst, hvorfor var mappen ikke blevet åbnet, men snarere gemt væk til en speciel udsending kunne komme og hente den?"

Det største mysterium er selvfølgelig: Hvad skete der med løjtnant DeWitt Cody og søløjtnant Charles E. Adams?

"Teorierne har gennem årene gået fra en japansk ubåd til en ufobortførelse," oplyser Ward, som omhyggeligt bemærker, at hvis en japansk ubåd var indblandet, ville der selvfølgelig have været en livlig aktivitet i luften og på havet på det omtalte tidspunkt. Det er vel overflødigt at fortælle, at der aldrig dukkede rapporter om en ubåd op. ❑

Kilde:
Weird War Tales II. Missing in Action and Other Stories, 2001 Weird War Tales Library/*-for*

Danske rapporter

Er der i det hele taget nogen, som ser ufoer mere? Får I tilsendt fotos af mystiske ting på himlen? Disse spørgsmål møder vi ofte i emails, breve og ved foredrag. Og ja, vi får faktisk mange henvendelser - ikke mindst via vores hjemmeside www.sufoi.dk. Nogle rapporter har vi mulighed for at undersøge nærmere. Andre må vi lægge i vores omfattende rapportarkiv uden yderligere undersøgelser, måske fordi oplysningerne er for sparsomme. Men alt registreres. Her bringer vi et lille udvalg af de mange indberetninger og fotosager, som vi har modtaget i år frem til 1. november. For at sikre observatørerne anonymitet har vi udeladt enkelte navne, efternavne o.lign.

VED KIM MØLLER HANSEN

7770 Agger, omkring 1972

I 1972, eller der omkring, måske lidt senere, var vi som kærestepar på aftenvandring til Vesterhavet ved Agger nord for Limfjorden. Desværre har vi glemt datoen; men det var en meget mørk aften, og derfor med sikkerhed i vinterhalvåret. Årstallet kan snyde os noget; men 1972, måske 73 vil være tæt på.

Vi stod i klitten og hørte havets brusen, for se havet, det kunne man ikke. Det var faktisk bælgmørkt. Pludselig, og det var faktisk ret pludselig, dukkede et meget kraftigt lys op, for mig at se næsten i strandkanten. Min mand husker afstanden som ca. ved yderenden af de byggede høfter. Dog er vi enige om præciseringen til mellem høfte 89 og 90; men tættest på 90.

Det skarpe lys fremtræder i min erindring som en rund/oval-liggende, lysende kugle med stor strålekraft - ganske tæt på jord - eller vandoverfladen. Der var ingen bevægelse. Farven husker vi ikke; men for mit indre øje kan jeg genskabe billedet med rød-gule varme farver. Min mand hælder mere til den anskuelse, at farven måske var mere lys til hvid. Om fænomenet var at skue i 5 minutter er ligeledes vanskeligt at vurdere i dag; men vi tror i hvert fald ikke, det var der længere. Det er ganske vist, at der ikke var noget lys, da vi kom til havet.

Der var ingen lyde i forbindelse med observationen. Kun bølgebrus. Der var absolut ikke tale om fiskerbåde eller et andet naturligt fænomen, som blot lagde til land. Der var heller ikke tale om store bølger, som ville kunne skjule et større skibsfartøj mellem eventuelle bølger - ind imellem. Der var overhovedet ikke blæst den pågældende aften.

Vi undrede os gevaldigt over det, vi havde set, og har mange, mange gange sidenhen talt om episoden, som vi fortsat står ganske uforstående overfor. Selv med vore bedste indfaldsvinkler har vi aldrig kunnet komme på én eneste naturlig forklaring på fænomenet.

Som barnefødt ved xx og opvokset som nabo til Vesterhavet, var vi begge kendt med det fænomen, som vi kalder ild i havet eller morild, som det vist også kaldes. Dét har vi observeret adskillige gange både før og efter den omtalte hændelse, som på ingen måde minder det mindste om morild. Måtte vore iagttagelser, selv om de har været arkiveret i vore hoveder gennem mange år, kunne bruges i opklaringsarbejdet om ufoer, ville det glæde os, og vi hører naturligvis gerne, om man har et bud på, hvad vi evt. i virkeligheden har set. Vi er i dag henholdsvis 50 og 51 år, og har talt om episoden så sent som i dag ved eftermiddagskaffen.

2830 Brede Sø, medio november 1997

Jeg stod på broen ved Brede Sø og kikkede på stjernehimmelen på vej hjem fra DTU. En lysende kugle kom svævende fra nord (Virum) med 30-50 km/t og fortsatte sydover ind mod København. Den lignede en rund, mat glasskugle med en 30 W lyspære i midten (hvid-gul).

Da jeg ikke kunne bedømme afstanden, kunne jeg heller ikke bedømme størrelsen nøjagtigt, men den må have været mellem 40 cm og 150 cm i diameter. Den kunne også beskrives som lignende en rislampe. Den var mindre end 150 me-

ter væk, for jeg kunne se træerne 150 m i baggrunden... Kuglen fløj i ca. 10-20 meters højde (terrænnet varierer meget i dette området). Den var helt lydløs.

Da den næsten var ude af min synsrækkevidde, så det ud, som om den accelererede kraftigt opad, til jeg ikke længere kunne se den. Jeg har meget godt syn, og er fuldstændig sikker på, at det ikke var nogen form for kendt, flyvende objekt. Jeg var ikke under påvirkning af rusmidler.

4600 Køge, den 1. april 2001

Kl. ca. 21.35 går jeg ud for at lufte vores hund og går over parkeringspladsen mellem Københavnsvej og hovedvejen. Vi er netop kommet over parkeringspladsen og har gået ganske få meter ad fortovet på Pedersvej, da jeg kigger op og over mod Køge Stadion og ser, hvad jeg først tror er en mat plasticpose, der er taget af vinden. Et par sekunder efter går det op for mig, at der ikke er så meget vind, at det kan være en pose og går lidt tilbage for at kunne se det bedre. Det går op for mig, at det er noget helt andet, og ikke noget jeg har set før. Jeg ser på opjektet, der er tallerkenformet, og farven er nærmest gråhvid. Det passerer næsten lige hen over hovedet på mig uden en lyd og uden nogen form for lys.

Det bevæger sig ud mod Køge Bugt i en jævn fart, der ikke syntes at være særlig høj, ca. 150-200 km/t. Dette er jeg dog ikke sikker på, da jeg ikke havde mulighed for at vurdere, hvor højt oppe, det befandt sig og derfor heller ikke kan sige, hvor stort det var.

Jeg kunne se det i ca. 10 sekunder, inden det forsvandt ud af syne lige så lydløst, som det var dukket op. Dette er første gang, jeg nogen sinde har set noget så utroligt, og jeg tror nok, at min underkæbe næsten ramte fortovet, så meget måbede jeg, samtidig med at jeg følte mig lidt utryg ved ikke at vide, hvad det var, der fløj lige over hovedet på mig.

8600 Silkeborg, den 22. april 2001

Jeg var på modelflyvepladsen ved F.L. Schmidtsvej med min søn i dag.

1. observation kl. 18.12:
Jeg har et modelfly i luften og ser noget løjerligt. Jeg står med solen i ryggen. Mod øst - og næsten lodret oppe observerer jeg et "hul" i et meget højt skydække (vel 10-15 km). Hullet er underligt mørkeblåt, og inde i hullet ser jeg 5-6 "stjerner", synes jeg. Jeg siger til min søn: "Prøv at se!", men han ser det ikke lige med det samme, da han ikke ved, hvor han skal kigge (og jeg står med hænderne på fjernstyringen), så jeg flyver flyet hen over og siger: "Nu!", og så kan han se det med det samme og siger: "Det ser da underligt ud, hvad er det?"

Jeg skynder mig at lande modelflyet, kigger på uret (18.12) og studerer fænomenet. Jeg konstaterer samtidig, at et rutefly lige er passeret i nordlig retning (ca.), og et andet er på vej "forbi" og vil have fænomenet på sin venstre side og - forudsat han ligger i 8-10 km's højde - ca. 45 grader oppe (se senere).

Jeg studerer nu fænomenet mere intenst: Inde i en slags "hul" i himlen, som virker underligt mørkeblåt, kredser 6 linse- eller ellipseformede ting, som udsender eller reflekterer et meget kraftigt lys. Jeg har polaroidbriller på og konstaterer ved at dreje på dem, at lyset ikke er polariseret, men lige kraftigt "hele vejen rundt". Dimserne gør lidt ligesom svævefly eller musvåger, der flyver termik, omend det foregår temmelig ukoordineret - nogle flyver højre om, andre venstre om. Indimellem virker det, som om nogle af dem skifter plads meget hurtigt og temmelig „ikke-ballistisk" - det ser helt vildt ud. På et tidspunkt står de rimeligt stille og er nemme at tælle (det er først her, jeg har tal på dem).

Jeg vurderer højden til minimum 20 km, og udelukker på stedet vejrballoner, fugle og svævefly. Ligeledes er det ikke lavtgående satelliter. Nu forsvinder de i forskellige retninger - en enkelt ser ud til at blive stående, og "hullet" lukker igen. Klokken er nu 18.15.

2. observation kl. 18.20:
Jeg har nu næsten hold i nakken, og står og glor op. Jeg har en lidt underlig fornemmelse. Min søn spørger meget intenst til, hvad det var, og jeg kan ikke rigtig svare, og er lidt fraværende og stirrer.

Pludselig ser jeg et "hul" opstå, hvori 2 af dimserne nu ses tæt ved hinanden. Den ene begynder meget stabilt at bevæge sig over til højre/ "bagved" mig (altså noget i retning af sådan ca. sydvest), og den anden følger efter ca. 20-30 sekunder efter i samme retning. Fuldstændig stabil hastighed, ligner et højtgående fly eller en satellit i opførsel. De fader langsomt ud syd for mig i ca. 45-50 graders højde over horisonten i det høje skydække.

Denne observation varer i alt knap 3 minutter. Lige nu hvor jeg sidder alene og skriver, er jeg i tvivl om, hvorvidt min søn så begge disse eller kun den allersidste. Jeg erindrer, at han spurgte, hvor det var henne, da jeg råbte: "se der!" til denne observation.

Vi bliver stående på pladsen i ca. 20 minutter mere, hvor både min søn og jeg kigger op i luften. Så kører vi hjem. Han spørger stadig, hvad det var, og siger selv, at det ikke kan være fugle eller fly osv.

Da vi kommer hjem, beder jeg min søn om at gå ind på sit værelse og tegne det, han har set, med det samme, og jeg gør det også (på bagsiden af en kuvert ude ved køkkenbordet). Dette for at gøre det ▶

En dag, da 10-årige Morten sorterede sine billeder, fandt han dette foto, som han gav til sin mor. De undrede sig over dimsen øverst i billedet og sendte billedet ind til SUFOI. Kort efter fandt Mortens mor ud af, at billedet var taget gennem vinduet på hans værelse – og at der var et klistermærke på vinduet, lige dér hvor "dimsen" er!

Observationer

så „videnskabeligt“ som muligt, inden hans fantasi begyndte at flagre. Det blev ikke nogen flotte tegninger, men de er da lavet, inden vi nåede at få „konfereret“ for meget.

Ham piloten i det andet rutefly har set det - og det er bare 100 % sikkert! Vi så ingen grønne mænd vinke til os, og vi er ret normale mennesker. Jeg var pinlig ædru (bare for en ordens skyld). Jeg har aldrig set endsige rapporteret om noget sådant før, og trods en ret ”videnskabelig” anlagt indstilling må jeg indrømme, at jeg ikke kunne finde noget på repertoiret, der lige passede med det her.

3550 Slangerup, den 12. juni 2001

Tirsdag den 12-06-01 om aftenen, da min kone og jeg skulle lufte ud inden sengetid kl. ca. 23.33, ser min kone langt ude i horisonten en rød/rødorange lysende plet og spørger mig, hvad det mon er. Jeg siger, at det nok er en helikopter eller måske en stjerne. Jeg kikker lidt undrende på lyset, og samtidig henter min kone en kikkert. Hun kikker efter lyset og siger, at det opfører sig underligt, hvorefter jeg henter en gammel skibskikkert og konstaterer, da jeg fanger objektet i kikkerten, at der er tale om et rødligt objekt, der hvirvler sig rundt inden for et område, som vi begge kan fastholde med kikkerterne.

Det ligner nærmest en selvlysende slange, der snor sig omkring i et fantastisk højt tempo og ind i mellem former sig som en ring. I kikkerten ser det ud, som om den bevæger sig inden for et lille område, men det kan ikke være tilfældet, fordi det er så langt væk, at det to gange forsvinder bag skyerne for igen at kunne ses. Inden jeg hentede kikkerten, så jeg desuden et lille 2-4 personers fly, der passerer i vores synsfelt langt tættere end objektet, men det er forsvundet videre ad sin rute, inden jeg er tilbage med kikkerten.

Det sidste vi ser til objektet er, at det igen forsvinder bag en stor sky, hvorefter vi mister øjenkontakten med det. Hvad kan det have været?

7130 Juelsminde, den 15. juli 2001

Vi stod mange og ventede på, at et fyrværkeri skulle begynde. Vi stod og kiggede op mod himlen. Vejret var klart, og jeg fik pludselig øje på tre orangerøde lys, der i høj fart fløj over himlen. Det er svært at bedømme, hvor højt de var oppe, men jeg vil skyde på ca. 10-20 km. Af form syntes de trekantede, og de fulgtes, som om de var i formation ved siden af hinanden. Vi fulgte dem i ca. 5-10 sekunder, hvorefter den nordligste, i et meget skarpt drej, drejede mod nordvest.

I løbet af ganske kort tid forsvandt de alle tre. Det så ud, som om de i meget høj fart fløj ud i atmosfæren. Der må absolut være flere blandt de ca. 1.000 tilskuere, der har set det samme, og jeg kan med sikkerhed sige, at der ikke var tale om fly. Dertil var hastigheden for stor, og den retningsændring, den ene foretog, var alt for skarp.

Tirstrup, den 24. august 2001

Fredag den. 24/8 kl. 21.14 ringede min datter hjem fra Tirstrup. Både min datter Tanja og hendes kusine Nadja var begge ret rystede, og ville have at jeg skulle give en forklaring på, hvad de lige havde oplevet. Det kunne jeg ikke.

De fortalte, at de kom kørende fra Balle (Djursland) mod Tirstrup (Djursland), hvor der pludselig kom en knallert kørende lige imod dem i deres side af vejen. De sagtnede farten, og en anden bil begyndte at overhale dem. Inden han havde overhalet dem, opdagede de, at det ikke var en knallert, men et rundt lys, der kom farende imod dem, og at den bilist, som også så det, så helt forkert ud i hovedet.

Lyset fortsatte mod dem, og som Nadja udtalte: ”Jeg kørte sgu' over lyset!”

Derefter drejede det ud over marken og forsvandt.

Hvad pokker kan det have været. Jeg tænkte på kuglelyn, men de opfører sig da ikke sådan? Ifølge pigernes oplysninger var der to andre billister inkl. den overhalende, som så fænomenet.

Vallensbæk, den 13. september 2001

Var netop steget ud af A-toget fra København (ankomst 21.25) og gik ned ad Højstrupparken mod stranden. Gik og nød at det var stjerneklart og fik øje på Carlsvognen. Jeg stoppede op og kiggede på stjernebilledet, og kort tid efter bevægede tre svagtskinnende, orange ”prikker” sig hurtigt hen over himlen i retning mod Karlsvognen.

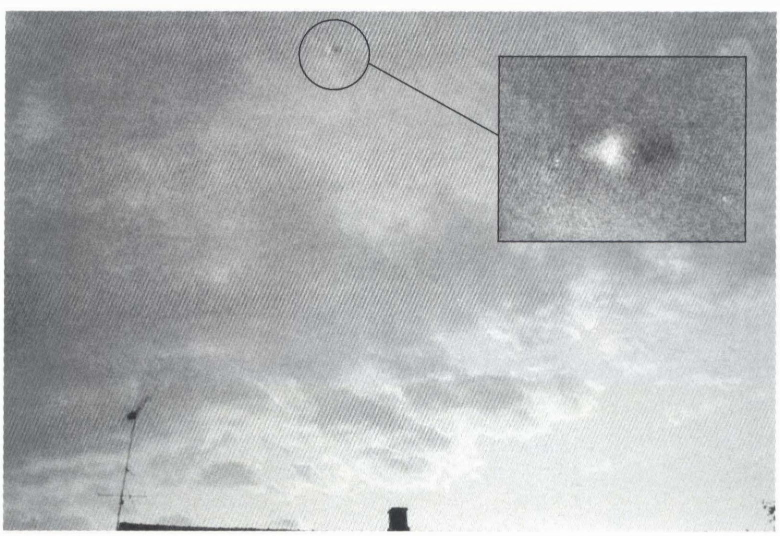
De tre prikker fløj i samme retning, men de zigzaggede i skarpe ryk uafhængigt af hinanden. Der var ingen lyd at høre, og jeg kunne se almindelige fly på himlen karakteriseret ved deres røde og hvide blinken og langsomme færden over himlen. Afstanden var ikke til at bedømme, idet det gik meget hurtigt. Da jeg stoppede op for at se på stjernerne, løb en mand i træningsdragt forbi, men han var væk, inden jeg så de tre orange prikker.

Jeg kom til at tænke på, om det var hemmelige fly, som patruljerede himlen nu i forbindelse med terrorangrebet i USA?

Motorvejen mellem Næstved og København, den 16. september 2001

Vi kørte i bil på vej mod København, da jeg opdagede noget skarpt lys på himlen. Slog det hen med, at det nok var et fly, der ventede på landingstilladelse, men vi blev nysgerrige, da det stod helt stille i luften. Det var som om, det kom tættere på os.

Det var tydeligt at se fire hvide lys, og to blå lys samt et rødt lys,

I Hvidovre gennemså en kvinde sine gamle fotos og fandt dette flotte billede af skyerne oplyst af solnedgangen. Øverst i billedet opdagede hun noget, som ligner et rundt objekt. Det originale negativ blev undersøgt at SUFOI's fotokonsulent Hans Bødker. Han kunne fastslå, at ”objektet” er en fejl på filmen opstået under fabrikationen.

som gik fra det ene hvide lys til det andet. Tre - fire forskellige røde lys. Vi konkluderede, at det måtte være helikoptere, men lyset kom fra undersiden, og gik lige fra side til side og bevægede sig ikke rundt, som hvis der havde været et rødt lys på en helikopter.

Pludselig begyndte det at bevæge sig meget stærkt og fløj ud til højre, hvor vi opdagede et underligt fænomen mere. De fløj meget stærkt ved siden af os, men var langt væk. Vi kunne på et tidspunkt se, at det så firkantet ud, nærmest som en rombe. Pludselig satte det ene farten op og fløj væk fra os og forsvandt bare....

Da opdagede vi, at der var et lys mere, og det var ret tæt på. Vi kunne nærmest se en lyskegle fra det, og det holdt helt stille. Alle tre var helt ens med de blå, hvide og røde lys. Rombeformede og ret store, selv om de sikkert var langt fra os. Vi kunne ikke høre nogen lyd, selv om vi rullede vinduet ned og sagtnede farten. Men vi var også på motorvejen.

De skiftevis stod stille på himmelen og satte farten meget op. De var på himlen ret tidligt på motorvejen, og de sidste to forsvandt først omkring København, hvor vejen begyndte at være oplyst.

Jeg tror ikke på ufoer, men det er meget mystisk. Vi håber, at der er andre, der har set det også, og at vi kan få en logisk forklaring på fænomenet.

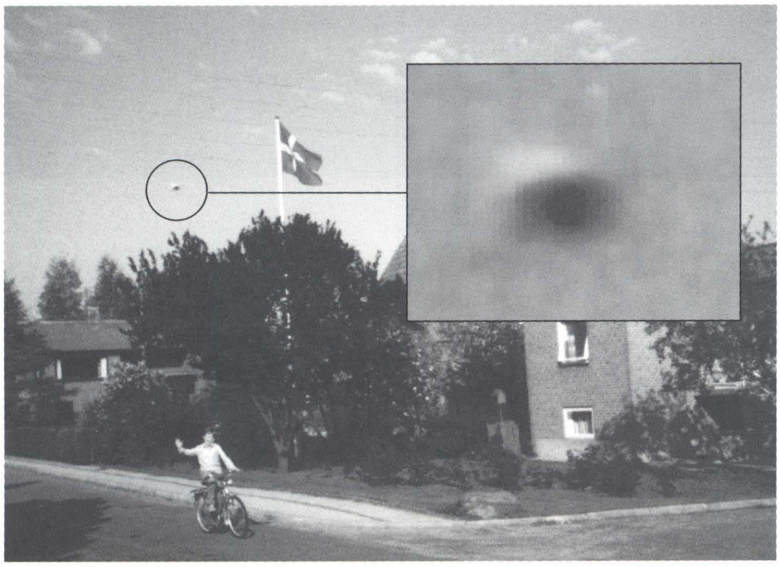
Kan det være svenske krigsfly? Jeg har hørt om disse fly, der er svære at finde på radar og vist nok skulle være firkantagtige.

Jeg kan ikke svare på, hvilken retning de havde, men de fløj på vores højre side fra Næstved mod København. Den, som forsvandt, fløj væk i samme retning.

6400 Sønderborg, den 15. oktober 2001

Jeg stod ude på min altan og fik en pibe tobak, mens jeg kiggede på stjerner. Pludselig kom der tre lysende prikker farende hen over himmelen. To af dem fløj sammen og den sidste lidt for sig selv. Den sluttede sig dog til de to andre, inden de forsvandt i horisonten.

Jeg har set mange stjerneskud, og det var bestemt ikke et af disse. Lysprikkerne var tydelige, men gengav et lidt uldent lys, og de trak ingen hale efter sig. De bevægede sig meget hurtigt og var væk efter ca. fem sekunder.

B. Christensen var ved at indscanne gamle fotos, da han på dette foto optaget i Hadsund engang i 1980'erne opdager et rundt objekt. SUFOI har også modtaget en kraftig forstørrelse af objektet. B. Christensen spørger, om det kan være snavs på kameralinsen. Vi ved det ikke. Har læserne et bud?

Tjaa...nakkehårene har ikke rigtig lagt sig endnu, for det er jo ikke hver dag, man ser noget sådant, men jeg følte faktisk, at jeg stod midt i filmen "Nærkontakt af 3. grad", og objekterne bevægede sig faktisk lidt på samme måde, hurtige, men tydelige kursændringer.

5250 Odense SV, den 19. oktober 2001

Fredag den 19. oktober 2001 kom jeg gående ad Solvej i Dalum i Odense SV og er netop nået til hjørnet, hvor den munder ud i Dalumvej, da min 5½ årige datter udbryder et eller andet i retning af: "Hvad er det?"

Både min datter og jeg observerer derefter to lysende prikker i vestlig retning. I løbet af få sekunder forsvinder de i sydsydvestlig retning. Det hele sker så hurtigt, at to andre tilstedeværende, min kone og min svigerfar, ikke observerer noget. Tidspunktet er temmelig præcis kl. 21.30, idet jeg kort derefter ser på mit radiostyrede ur, der da viser 21.31.

De to lysende prikker bevægede sig parallelt i sydsydvestlig retning uden at ændre indbyrdes afstand. Den imaginære linie mellem dem var ca. 45 grader i forhold til deres fælles bevægelsesretning. Jeg observerede de to lysende prikker som aflange og udtværede, mens min datter hævder, at der var tale om rene punkter. Deres farve var nærmest som farven fra de natriumlamper, der benyttes til gadebelysning.

Min første tanke var, at der var tale om de lysreflekser, man i fugtigt vejr kan observere fra billygter, når deres lys reflekteres i elektriske luftledninger. Imidlertid var det ikke fugtigt vejr. Der var ingen biler, farven var forkert, og højden på himlen var for stor til, at det kunne være reflekser i luftledninger. Min næste tanke var, at det kunne være fugle belyst nedenfra, eksempelvis fra stadionbelysningen fra Dalum Stadion, der (så vidt jeg ved) befinder sig i observationsretningen. Dette ville imidlertid medføre, at fuglene skulle bevæge sig med betydelige hastigheder, anslået flere tusind km/t.

Der kan efter min mening ikke have været tale om fly, idet de med den givne bane og hastighed burde have været hørbare. Jeg har en del erfaring med satellitobservationer. Der var heller ikke tale om satellitter, idet både hastigheden og størrelsen af lysfænomenet var forkert.

Det, der efter min opfattelse ville passe bedst med bane og hastighed, ville være et meteor, der dog i så fald skulle have været sprængt i to stykker. Jeg har aldrig selv observeret andet end helt kortvarige stjerneskud, og altså ikke et stort meteor, der passerer hele himlen. Alligevel synes jeg dog ikke, at den gullige farve stemmer overens med min forventning til farven på et sådant. ❑

Kontakt SUFOI

Har du set eller filmet noget mystisk på himlen, så kontakt SUFOI på adressen: Postboks 6, 2820 Gentofte, ring på tlf. 70 20 11 22 eller udfyld indberetningsskemaet på vores hjemmeside: www.sufoi.dk

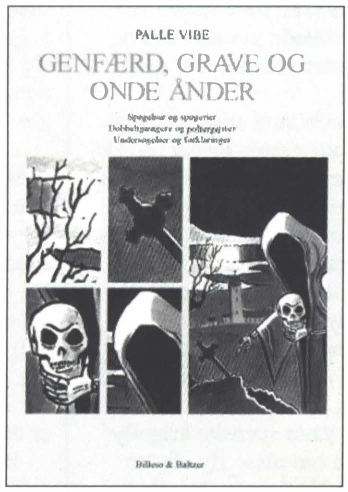
SUFOI's Lokalgruppe i Storkøbenhavn

Lokalgruppen mødes den 2. torsdag i måneden i Vanløse Medborgerhus, Lindersvold, Jyllingevej 77.

Vi mødes klokken 19.00 og hører foredrag, snakker om ufoer, ser videoer og hygger os. Skulle det være noget for dig, er du meget velkommen til at møde op.

Kommende foredrag i 2002:

Den 10. januar: Foredraget "Mars - status over udforskningen af den røde Planet" ved astrofysikeren Michael Linden-Vørnle.

Den 14. februar: Forfatteren Palle Vibe fortæller om spøgelser og ånder. I sin nyeste bog "Genfærd, grave og onde ånder" beretter Palle Vibe fx om kister, der i årevis er blevet flyttet af ukendte kræfter og om folk, der har oplevet at blive reddet fra døden af - sig selv. Vi får kendskab til genfærd, der bringer advarsler, og poltergejster, der driver hele familier fra hus og hjem. Og vi hører om sælsomme spøgelsesdyr og om biler og jernbanetog, der stadigt ses på steder, hvor mange engang har mistet livet i et trafikuheld eller en togulykke.

Lørdag den 16. marts: Foredraget "I Skabelsens svage skær - om universets skabelse og gåder" ved astrofysikeren Michael Linden-Vørnle. Klokkeslet for foredraget er ikke fastlagt endnu.

Planen for møderækken kan du se på hjemmesiden www.ufo.dk, som også vil blive opdateret, hvis der kommer ændringer. Har du lyst til at deltage mod en symbolsk betaling på 25 kr. (Palle Vibes foredrag vil vi dog opkræve 30 kr. for), kan du tilmelde dig hos Susanne Skovlund, tlf. 48 18 94 49.

Vi glæder os til at se dig og andre ufo-interesserede.

Alle UFO-Nyts læsere ønskes en glædelig jul – og på gensyn i februar, hvor årets første UFO-Nyt udkommer.